

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/50/2018
Identifikačné číslo spisu: 6707214357
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6707214357.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JURKO 3, s. r. o., so sídlom: Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 35 965 983 proti žalovanému: Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik, so sídlom Lesnícka 23, 962 63 Pliešovce, IČO: 31 577 920, zast. advokátom JUDr. Milošom Barbušom, so sídlom AK Štúrova 13, P. O. Box 154, 810 00 Bratislava, o zaplatenie 177 622,31 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 16Cb/36/2008, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Cob/82/2017-1501 z 15. februára 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen ako súd prvej inštancie (ďalej tiež „súd prvej inštancie“, „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom, č. k. 16Cb/36/2008-523 zo dňa 04. 06. 2012 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu 177 622,32 eur s 9,43% úrokom z omeškania ročne od 31. 05. 2007 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu k trovám konania vyslovil, že o týchto rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (ďalej tiež „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. uznesením, č. k. 43Cob/171/10-331 zo dňa 24. 06. 2010, podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 16Cb/36/2008-297 zo dňa 31. 03. 2010 o zamietnutí žaloby žalobcu a vec mu podľa § 221 ods. 3 O. s. p. (správne malo znieť „ods. 2“ - pozn. dovolacieho súdu) vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia prvoinštančného rozsudku odvolacím súdom bolo to, že v konaní pred okresným súdom pravosť, správnosť a ani pravdivosť obsahu Dodatku k Rámcovej zmluve, podpísaného dňa 03. 12. 2004 o neúčtovaní zmluvnej pokuty za rok 2004,

nebola súdom skúmaná napriek tomu, že žalobca pravosť listiny poprel. Dôkazné bremeno ohľadom pravosti listiny je na tom účastníkovi, ktorý zo skutočnosti uvedenej v listine vyvodil pre seba priaznivé právne dôsledky, t. j. v prejednávanej veci na žalovanom. Odvolací súd uložil okresnému súdu v ďalšom konaní zistiť, či Dodatok z 03. 12. 2004 je platným právnym úkonom a či ju právny predchodca žalobcu osobne podpísal, a teda či nejde o sfaľovanie podpisu právneho predchodcu žalobcu, ktorého úkony žalobcu zaväzujú. Uložil okresnému súdu vyhodnotiť dôkaz predložený žalovaným ako Dodatok k Rámcovej zmluve zo dňa 03. 12. 2004 nielen podľa jeho obsahu ako pravdivý, ale ho posúdiť aj z hľadiska jeho pravosti.

3. Súd prvej inštancie po vrátení veci, v ďalšom konaní rozhodol dňa 04. 06. 2012 vyššie označeným rozsudkom, č. k. 16Cb/36/2008-523, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že žalobca si uplatnil právo na zmluvnú pokutu za porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným, ktorý mu v roku 2004 nedodal ihličnaté drevo v objeme dohodnutom v Rámcovej zmluve uzavretej dňa 09. 01. 2003. Rámcovú zmluvu o dodávkach ihličnatého dreva uzavrel žalovaný označený ako Vojenské lesy a majetky, š. p. Pliešovce, odštepny závod Kežmarok, Baštová 18, Kežmarok, IČO: 17 067 308, DIČ: 315 779 20/685, ktorý bol riadne zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov ako dodávateľ s právnym predchodcom žalobcu Ing. A., A. ako fyzickou osobou podnikateľom dňa 09. 01. 2003 na dobu 5 rokov, ktorou sa zaviazal dodávať ročne 14.000 m³ ihličnatého dreva. Zmluva bola uzavretá do 31. 12. 2007. Pre prípad nedodania požadovaného a zmluvne zabezpečeného množstva dreva podľa sortimentu dohodli zmluvné strany v čl. 8 Rámcovej zmluvy platenie zmluvnej pokuty vo výške 500,-Sk za každý nedodaný m³ drevnej hmoty. Dňa 12. 12. 2003 zmluvné strany dohodli, že odberateľ nebude za rok 2003 uplatňovať zmluvnú pokutu.

V ten istý deň uzavreli Dodatok k Rámcovej zmluve, kde sa vzájomne dohodli, že odberateľ má počas platnosti Rámcovej zmluvy právo upravovať rozmery, čo sa týka dĺžky a hrúbky dohodnutých sortimentov. Dodatok bol vo fotokópii pripojený k žalobe.

4. Žalovaný v roku 2004 namiesto množstva 14.000 m³ dohodnutého v Rámcovej zmluve dodal právnenému predchodcovi žalobcu len 3.297,90 m³, preto nedodaný rozdiel 10.702,10 m³ žalobca sankcionoval zmluvnou pokutou. Zmluvnú pokutu vyfakturoval právny predchodca žalobcu faktúrou č. 00V07082 dňa 30. 04. 2007 so splatnosťou 30. 05. 2007 v celkovej výške 5 351 050,-Sk.

5. Pohľadávka, ktorá je predmetom sporu, bola z právneho predchodcu žalobcu postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 10. 12. 2007, vrátane príslušenstva, na žalobcu, čo bolo oznámené žalovanému listom zo dňa 10. 12. 2007. Okresný súd mal za preukázané, že Dodatok č. 2 k Rámcovej zmluve zo dňa 03. 12. 2004 odberateľ a žalovaný zmenili okrem iného od 01. 01. 2005 objemy ročných dodávok ihličnatého dreva a zrušili článok 8 ohľadom zabezpečenia záväzku zmluvnou pokutou. Podľa tvrdenia žalobcu zostala dohoda o platení zmluvnej pokuty pre rok 2004 nezmenená. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že by bol dňa 03. 12. 2004 podpísal so žalovaným Dohodu o neúčtovaní zmluvnej pokuty aj pre rok 2004, originál ktorej žalovaný nepredložil.

6. Aj keď žalovaný predložil súdu dňa 11. 03. 2009 fotokópiu Dohody zo dňa 03. 12. 2004, v ktorej bola obsiahnutá dohoda žalovaného a Ing. A. o tom, že odberateľ nebude za rok 2004 uplatňovať zmluvnú pokutu za nedodané množstvo ihličnatého dreva, vyplývajúce z Rámcovej zmluvy o dodávkach ihličnatého dreva, na ktorom pravosť svojho podpisu Ing. A. poprel a tvrdil, že podpis nie je jeho, nebolo možné k tvrdeniu žalovaného o tom, že Ing. A. dodatok podpísal, vykonať znalecké dokazovanie grafológom z dôvodu, že nebol doložený originál tohto listinného dôkazu. Fotokópia dohody je natoľko nekvalitná, že sa z nej táto skutočnosť vierohodne zistiť nedala a originál listiny nemal znalec k dispozícii, preto nebol schopný súdom požadovaný znalecký posudok vypracovať. Okresný súd tak dospel záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom pravosti podpisu Ing. A. na Dohode zo dňa 03. 12. 2004, v dôsledku čoho ho zaviazal na zaplatenie zmluvnej pokuty v súlade s § 300 a nasl. Obchodného

zákonníka (ďalej len „ObchZ“) a § 544 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), vrátane úroku z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v súlade s § 369 ods. 1 ObchZ. Rámcovú zmluvu považoval súd za platne uzavretú a námietky zo strany žalovaného ohľadom jej neplatnosti za účelové, pretože platnosť uzavretej Rámcovej zmluvy zo dňa 09. 01. 2003 ani v odpore, ani v priebehu prvoinštančného konania nenamietal. Túto námietku vzniesol až po tom, ako nevedel súdu predložiť originál Dohody zo dňa 03. 12. 2004, a tým preukázať platnosť dohody ohľadom neuplatňovania si zmluvných sankcií podľa čl. 8 Rámcovej zmluvy.

7. Okresný súd neprihliadol ani na tvrdenia žalovaného o tom, že štvrtročné zmluvy o dodávkach drevnej hmoty neboli uzatvárané, pretože podľa názoru súdu sa uzatvárali na základe čl. 6 platnej Rámcovej zmluvy, kde si zmluvné strany konkrétne určovali ceny sortimentov a ich objem pre príslušný štvrtrok, pričom zo samotného názvu zmluvy „Rámcová“ sa predpokladá, že niektoré plnenia môžu byť bližšie špecifikované zmluvami tak, ako to bolo aj v tomto prípade. Súd neprihliadol ani na ďalšie tvrdenie žalovaného o tom, že Rámcová zmluva nebola uzavretá dňa 09. 01. 2003, ale až po dátume 15. 02. 2004, keď bol z funkcie riaditeľa žalovaného odvolaný Ing. Z., príbuzný právneho predchodcu žalobcu. Rovnako neprihliadol ani na tú skutočnosť, že u žalovaného nebolo zaužívané, že by sa zmluvy uzatvárali na dlhšie, 5-ročné obdobie. Okresný súd mal za to, že uvedené tvrdenia na posúdenie platnosti Rámcovej zmluvy nemajú podstatnejší vplyv.

8. Na odvolanie žalovaného proti rozsudku prvoinštančného súdu, č. k. 16Cb/36/2008-523 zo dňa 04. 06. 2012, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudkom, č. k. 43Cob/166/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012 prvoinštančný rozsudok v znení opravného uznesenia, č. k. 43Cob/166/2012-583 zo dňa 21. 11. 2012 ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. v celom rozsahu potvrdil. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania vyslovil, že o nej rozhodne súd prvej inštancie. Stalo sa tak uznesením, č. k. 16Cb/36/2008-679 zo dňa 11. 01. 2013, ktorým okresný súd rozhodol o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania za ním zaplatené súdne poplatky za návrh a za odvolanie v sume 31 314,-eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 512,62 eur.

9. Na dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/166/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením, č. k. 4Obdo/7/2013-726 zo dňa 31. 03. 2014 dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

10. Proti rozsudku krajského súdu, č. k. 43Cob/166/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012 a uzneseniu najvyššieho súdu, č. k. 4Obdo/7/2013-726 zo dňa 31. 03. 2014 podal žalovaný sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Ústavný súd SR“, „ÚS SR“ alebo „ústavný súd“) z dôvodu, že označenými rozhodnutiami bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Ústavný súd nálezom, č. k. III. ÚS 430/2014-102 zo dňa 17. 02. 2015 rozhodol tak, že základné právo žalovaného má súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/166/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4Obdo/7/2013-726 zo dňa 31. 03. 2014 porušené, preto obe rozhodnutia zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

11. Z dôvodu zrušenia označených rozhodnutí ústavným súdom, krajský súd uznesením, č. k. 43Cob/368/2014-765 zo dňa 09. 04. 2015, postupom podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O. s. p. zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, č. k. 16Cb/36/2008-679 zo dňa 11. 01. 2013 v napadnutej časti o trovách konania a vec mu podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie opätovne uznesením, č. k. 16Cb/36/20108-895 zo dňa 24. 11. 2015.

12. Postupujúc v intenciách nálezu Ústavného súdu SR, Krajský súd v Banskej Bystrici po doplnení listinných dôkazov z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica a Štatistického úradu Slovenskej republiky (ďalej len „Štatistický úrad SR“), z ktorých zisťoval, či v čase uzavretia Rámcovej zmluvy dňa 09. 01. 2003 odštepny závod žalovaného Kežmarok existoval a aké mal pridelené a zapísané identifikačné číslo, dospel po oboznámení sa s nimi k záveru, že nie je potrebné zopakovať dokazovanie vykonané okresným súdom a rozhodnutím, č. k. 43Cob/94/2015-817 zo dňa 12. 08. 2015 rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, č. k. 16Cb/36/2008-523 zo dňa 04. 06. 2012 ako vecne správne podľa 219 O. s. p. potvrdil, súčasne vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

13. Na dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/94/2015-817 zo dňa 12. 08. 2015 Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 4Obdo/29/2016, 4Obdo/15/2017 zo dňa 31. 03. 2017 (č. l. 976) zrušil rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/94/2015-817 zo dňa 12. 08. 2015, ako aj uznesenie odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/11/2016-929 zo dňa 28. 01. 2016 o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia dovolaním napadnutých rozhodnutí bolo neprejednanie veci za účasti strán sporu po tom, ako odvolací súd doplnil dokazovanie o listiny z verejných registrov. Tým, že stranám sporu neumožnil vyjadriť sa k novým dôkazom, odňal im právo na spravodlivý proces.

14. V nadväznosti na zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu, odvolací súd uznesením, č. k. 43Cob/83/2017-1029 zo dňa 24. 08. 2017 podľa § 389 ods. 1 písm. d/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) zrušil ako predčasne vydané uznesenie prvoinštančného súdu o trovách konania, č. k. 16Cb/36/2008-895 zo dňa 24. 11. 2015 a vec mu podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V ďalšom konaní odvolací súd na pojednávaní nariadenom podľa § 385 ods. 1 C. s. p. prejednal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. za účasti právnych zástupcov strán sporu. Po oboznámení sporových strán s listinnými dôkazmi (detailne špecifikovanými v bode 84. rozsudku odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/82/2017-1501 - pozn. dovolacieho súdu) tak, ako mu to prikázal dovolací súd, zopakoval a doplnil dokazovanie ich prečítaním podľa § 204 C. s. p., pričom strany z dôvodu, že s ich obsahom súhlasili, na prečítaní všetkých listín netrvali, čo vyplýva aj z protokolácie v zápisnici o pojednávaní zo dňa 16. 10. 2017 (správne malo znieť „19. 10. 2017 - viď č. l. 1054 - pozn. dovolacieho súdu) a 25. 01. 2018.

16. Odvolací súd pri opätovnom prejednaní veci prihliadol na názor vyslovený v náleze Ústavného súdu SR, č. k. III. ÚS 430/2014-102 zo dňa 17. 02. 2015, z ktorého pre odvolací súd vyplynulo, že dôvodom zrušenia rozhodnutí napadnutých ústavnou sťažnosťou podanou žalovaným bola tá skutočnosť, že krajský súd ani Najvyšší súd SR neskúmali ex offio podľa § 103 O. s. p. jednu z podmienok konania, ktorou je spôsobilosť žalovaného byť účastníkom konania. Ústavný súd pri preskúmaní opodstatnenosti ústavnej sťažnosti žalovaného zistil, že žalobca označil v návrhu ako žalovaného spoločnosť s IČO: 31 577 920, pričom k návrhu okrem výpisu žalovaného z obchodného registra ako dôkaz pripojil aj právny titul - notársky neoverenú kópiu Rámcovej zmluvy, vrátane dvoch dodatkov k nej z 12. 12. 2003 a ďalšie dokumenty. Žalovaný počas celého konania pred všeobecnými súdmi namietal neplatnosť Rámcovej zmluvy, ktorú súdy nálezite podľa názoru ústavného súdu nepreskúmali. Ich pozornosti ušla

tá skutočnosť, že Rámcovú zmluvu na strane dodávateľa neuzatvoril žalovaný, ale subjekt označený ako „Vojenské lesy a majetky, š. p., Pliešovce, odštepny závod Kežmarok, Baštová 18, Kežmarok, zast. pplk. Ing. Z., riaditeľom odštepneho závodu Kežmarok, IČO: 17 067 308, pričom už zo žalobcom predloženého výpisu z obchodného registra pre žalovaného vyplýva, že Ing. Z. funkciu štatutárneho orgánu - riaditeľa nikdy nevykonával, ale že v období od 18. 01. 1993 do 16. 02. 2004 pôsobil ako vedúci odštepneho závodu Kežmarok ako jednej z organizačných zložiek žalovaného.

17. Ústavný súd SR šetrením vo verejne prístupnom registri Štatistického úradu SR zistil, že právnická osoba, ktorej bolo pridelené IČO: 17 067 308 s obchodným menom „Vojenské lesy a majetky SR, š. p., Pliešovce, odštepny závod Kežmarok“, s adresou sídla Baštová 18, Kežmarok, zanikla ešte dňa 24. 06. 1999, t. j. 3,5 roka pred uzavretím Rámcovej zmluvy, z ktorej mal žalobcovi vzniknúť nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty.

18. Napriek tomu, že uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že žalobca podal návrh proti subjektu nespôsobilému byť účastníkom konania, pretože na základe Rámcovej zmluvy nemohol vzniknúť žiadny procesnoprávny vzťah medzi ním a žalovaným, obsahom ktorého by bolo okrem iného aj platenie sankcií v zmysle čl. 8 Rámcovej zmluvy, žiadny zo všeobecných súdov sa týmito skutočnosťami a ani ich dopadom na platnosť Rámcovej zmluvy doteraz nevysporiadal. Ústavný súd poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/92/2004 z 01. 11. 2004 a sp. zn. 5Cdo/61/2003 z 23. 07. 2003 vyhodnotil postup krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu ako prísne formalistický, odporujúci obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami porušenia základného práva žalovaného na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože by mali ústavnoprávnu relevanciu len v prípade, ak by bolo žalovanému bez akýchkoľvek rozumných pochybností priznané procesné postavenie účastníka v konaní pred všeobecnými súdmi. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosti žalovaného v tejto časti nevyhovel. Okrajovo ústavný súd skonštatoval, že nevidí problém vo vypočutí fyzických osôb okresným súdom ako svedkov, pretože tieto výpovede môžu byť právne významné z hľadiska prípadného trestného konania.

19. Vzhľadom na závery Ústavného súdu SR, odvolací súd ex offio zabezpečil všetky relevantné listiny z príslušných obchodných registrov, ako aj zo Štatistického úradu SR, aby mohol s určitosťou dospieť k záveru, či v čase uzatvorenia Rámcovej zmluvy dňa 09. 01. 2003 mala zmluvná strana, ktorou bol dodávateľ drevnej hmoty „Vojenské lesy a majetky, štátny podnik, Pliešovce, odštepny závod Kežmarok, Baštová 18, Kežmarok, zast. pplk. Ing. Z., riaditeľom odštepneho závodu Kežmarok, IČO: 17 067 308“ právnu subjektivitu a či mohla uzatvárať obchodné záväzkové vzťahy, a teda nadobúdať práva a brať na seba povinnosti a tiež aby mohol zistiť, či táto zmluvná strana mala spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania podľa § 103 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016, ako aj podľa § 161 C. s. p. v znení účinnom od 01. 07. 2016.

20. Po doplnení listín z verejne dostupných registrov, a to Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica, Obchodného registra Okresného súdu Prešov a zo Štatistického úradu SR, odvolací súd vykonal dokazovanie ich prečítaním, ako aj postupom podľa § 204 C. s. p. a v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, navrhnuté stranami sporu.

21. Z odpovede Štatistického úradu SR zo dňa 22. 07. 2015, krajskému súdu doručenej dňa 27. 07. 2015, vyplynulo, že pridelenie IČO: 17 067 308 organizačnej zložke podniku s názvom „Vojenské lesy a majetky SR, š. p., odštepny závod Kežmarok“ vykonal Štatistický úrad SR na základe žiadosti zriaďovateľa - Vojenské lesy a majetky SR, š. p., IČO: 31 577 920 a dokladu o zápise

uvedenej organizačnej zložky do obchodného registra ku dňu 01. 01. 1993, čo vyplýva nielen zo žiadosti o pridelenie identifikačného čísla organizácie založenej na č. 1. 1193 spisu, ktorú zaslal zakladateľ žalovaného - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky Slovenskému štatistickému úradu pre odštepny závod Kežmarok, Baštová 18, a ktoré Slovenský štatistický úrad aj prideliť pod č. 17067308 dňa 25. 01. 1993, ale aj z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov pre organizačnú zložku podniku, ktorou je odštepny závod Vojenských lesov a majetkov SR, štátny podnik, Kežmarok, so sídlom Baštová 18, Kežmarok. K zrušeniu IČO: 17 067 308 došlo ku dňu 24. 06. 1999, pričom tieto úkony vykonal Štatistický úrad SR v súlade s vtedy platným § 34 zákona č. 322/1992 Zb. o štátnej štatistike v znení neskorších predpisov (č. l. 812). Z výpisu Štatistického úradu SR pre register organizácií a z jeho identifikačných údajov vyplýva, že identifikačné číslo IČO: 36 461 393 bolo pridelené pre odštepny závod Kežmarok s dátumom vzniku 29. 11. 1989, ktorého zápis trval do 12. 01. 2005 (č. l. 811).

22. Dňa 04. 08. 2015 krajský súd v Obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica nahliadol do registrového spisu Vojenských lesov a majetkov SR, štátny podnik, vložka č. Pš 115/S, o čom svedčí úradný záznam o nazretí do súdneho spisu, z ktorého sú vyhotovené fotokópie preukazujúce sporné skutočnosti a tvoria súčasť spisu. Z úplného znenia výpisu Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica, vložka č. 115/S, vyplýva, že Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik boli zapísané do Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica dňa 01. 01. 1993 v právnej forme štátny podnik, ktorému bolo pridelené IČO: 31 577 920 a ktoré je k dnešnému dňu rovnaké. Na str. 8 výpisu je zápis vedúceho odštepneho závodu, pplk. Ing. Z. od 18. 01. 1993 do 17. 09. 2000 a na str. 9 je zápis o zániku funkcie pplk. Ing. Z. ako vedúceho odštepneho závodu Kežmarok ku dňu 16. 02. 2004.

23. Z výpisu Obchodného registra Okresného súdu Prešov, vložka č. 53/P, oddiel Pš zo dňa 17. 06. 2010 (č. l. 779) vyplýva, že odštepny závod Kežmarok je zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov už od dátumu 29. 11. 1989 a od tohto dátumu mu bolo pridelené IČO: 36 461 393, ako aj to, že ako riaditeľ odštepneho závodu bol pplk. Ing. Z. zapísaný do obchodného registra už od dátumu 08. 10. 1991, pričom štatutárny orgán bol označovaný aj ako vedúci podniku (organizačnej zložky podniku) s tým, že za odštepny závod konal a podpisoval pplk. Ing. Z. ako riaditeľ.

24. Z ďalších právnych skutočností, uvedených vo výpise z Obchodného registra Okresného súdu Prešov pre Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik, odštepny závod Kežmarok vyplýva, že takto označený subjekt bol nesprávne zapísaný v obchodnom registri oddiel Pš, preto súd povolil jeho výmaz a zápis do oddielu Po. Od zápisu odštepneho závodu Kežmarok do obchodného registra až do dátumu 11. 01. 2005, ale aj v súčasnosti je odštepny závod ako vnútorná organizačná jednotka súčasťou štátneho podniku Vojenské lesy a majetky SR, Lesnícka 23, Pliešovce s IČO: 31 577 920. Pred dátumom 08. 10. 1991 bol tento subjekt ako vnútorná organizačná jednotka súčasťou štátneho podniku Vojenské lesy a statky, koncern, so sídlom Praha 6, Pod Juliskou 5 s IČO: 002205 zapísaný v starom spise Pš 162. Z vyššie uvedených dôvodov bol vykonaný síce ex offio jeho výmaz, avšak zároveň aj zápis do iného registra Po.

25. Z obsahu ďalších právnych skutočností, ktoré sú uvedené vo výpise z obchodného registra Okresného súdu Prešov, vložka č. 10080/P, vyplýva, že z dôvodu nesprávneho zápisu Vojenských lesov a majetkov SR, štátny podnik, odštepny závod Kežmarok v registri oddielu Pš, bol povolený ich výmaz v tomto oddiele a ich zápis do oddielu Po od dátumu 12. 01. 2005. V tomto výpise už nie je uvedené žiadne IČO odštepneho závodu, a teda ani dovtedy platné IČO: 36 461 393.

26. Ďalšie listiny predložené z obchodného registra Prešov sa už týkajú obdobia po uzavretí Rámcovej zmluvy, ktorá bola podpísaná zmluvnými stranami dňa 09. 01. 2003, preto

odvolací súd nimi dokazovanie nevykonával.

27. Odvolací súd po opätovnom preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie, vychádzajúc z dôkazov založených v súdnom spise, ako aj z písomných a ústnych vyjadrení právnych zástupcov strán sporu zaprotokolovaných v zápisniciach o pojednávaní, k tvrdeniam žalovaného v ním podanom odvolaní, doplneným v priebehu odvolacích a dovolacích konaní, ako aj v konaní pred Ústavným súdom SR, majúcim procesnú povahu, poukázaním na § 530 OZ, uviedol nasledovné:

28. Žalovaný v konaní tvrdil, že odvolací súd sa v rozhodnutí z roku 2015 nevysporiadal s tým, že žalobca nebol aktívne legitimovaný na celý predmet sporu, pretože pohľadávku vo výške 11 622,23 eur a príslušenstvo z pôvodne uplatňovanej sumy vo výške 177 622,32 eur postúpil spoločnosti HOTEL KRYM, s. r. o., o čom sa mohol odvolací súd dozvedieť z rozhodnutia Ústavného súdu SR. Žalobca až podaním zo dňa 25. 10. 2017 doručil súdu žiadosť o vymáhanie postúpenej pohľadávky žalobcom pre HOTEL KRYM, s. r. o. v mene žalobcu a na účet HOTEL KRYM, s. r. o., pričom v rámci exekučného konania HOTEL KRYM, s. r. o. nebol žalobcom zastúpený k tomu, aby pohľadávku priznanú rozhodnutím krajského súdu, sp. zn. 43Cob/166/2012 zo dňa 31. 10. 2012 vymáhal za neho žalobca, ale túto si vymohol sám. Keďže pohľadávka podľa § 324 ObchZ v celom rozsahu zanikla jej vymožením ešte v roku 2014, nie je možné ju vymáhať. Ak by HOTEL KRYM, s. r. o. nevstúpil na strane žalobcu z vlastnej iniciatívy do konania, musí odvolací súd žalobu v časti postúpenej pohľadávky zamietnuť, pretože žalobca nie je na vymáhanie tejto časti pohľadávky aktívne legitimovaný.

29. Odvolací súd k uvedenému tvrdeniu žalovaného konštatoval, že vzhľadom k tomu, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Cob/166/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012 (krajský súd v bode 161. odôvodnenia svojho rozhodnutia na č. l. 1518, nesprávne uviedol, č. k. 43Cob/166/2012-644 - pozn. dovolacieho súdu), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Zvolen, č. k. 16Cb/36/2008-523 v znení opravného uznesenia, nadobudol právoplatnosť po tom, ako NS SR rozhodnutím, sp. zn. 4Obdo/7/2013 zo dňa 31. 03. 2014 dovolanie žalovaného odmietol, mohol žalobca pohľadávku priznanú právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov vymáhať v exekučnom konaní. Rovnako mohol vymáhať aj pohľadávku HOTEL KRYM, s. r. o., na ktorého žalobca časť z priznanej pohľadávky platne postúpil.

30. O tom, že žalovaný podal proti rozhodnutiam krajského súdu a dovolacieho súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom, č. k. III. 430/2014-102 zo dňa 17. 02. 2015, sa odvolací súd dozvedel po doručení nálezu, v ktorom nie je ani zmienka o tom, že by zo strany žalobcu došlo k postúpeniu pohľadávky na inú osobu a ani k jej vymáhaniu. Toto tvrdenie žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil za nepravdivé.

31. Odvolací súd následne rozhodol rozsudkom, č. k. 43Cob 94/2015-817 zo dňa 12. 08. 2015 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, pričom vedomosť o tom, že by žalobca časť pohľadávky postúpil na tretiu osobu alebo že by došlo k jej vymáhaniu, v čase rozhodovania nemal. Prvýkrát žalovaný uviedol túto skutočnosť až v poradí druhom dovolaní doručenom Okresnému súdu Zvolen dňa 28. 10. 2015, t. j. až po vydaní v poradí druhého rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom poukázal na Zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú medzi žalobcom a treťou osobou dňa 19. 01. 2013, ako aj na tú skutočnosť, že žalobca a tretia osoba vymáhajú v exekučných konaniach pod sp. zn. EX 60/2013 a EX 63/2013 súdnymi rozhodnutiami priznané pohľadávky. Za pravdivé vyhodnotil odvolací súd tvrdenie žalovaného o tom, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu dňa 12. 08. 2015 žalobca už nebol vecne aktívne legitimovaný uplatňovať tú časť pohľadávky, ktorá sa stala predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19. 01. 2013, zároveň však dodal, že odvolaciemu súdu túto skutočnosť neoznámila žiadna zo

strán sporu. Naopak, za nepravdivé vyhodnotil tvrdenie žalovaného o tom, že by odvolací súd nebol pri rozhodovaní o veci samej postrehol túto skutočnosť, pretože až k tomuto odvolaniu žalovaný predložil Zmluvu o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a treťou osobou zo dňa 19. 01. 2013, z čoho je možné usúdiť, že mu žalobca riadne a včas, a teda ešte v roku 2013 postúpenie pohľadávky oznámil.

32. Odvolací súd sa v rozhodnutí, č. k. 43Cob/11/2016-929, ktorým rozhodoval o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania a ktorým rozhodnutie okresného súdu, č. k. 16b/36/2008-895 ako vecne správne potvrdil, vysporiadal s námietkou žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu pre časť žalobcom uplatnenej pohľadávky, a to na strane 6 jeho rozhodnutia (č. 1. 933 spisu), na ktoré v podrobnostiach odvolací súd odkazuje. Keďže žiadny návrh žalobcu a ani tretej osoby s odkazom na § 92 ods. 2 a 3 vtedy účinného O. s. p. nebol odvolaciemu súdu do času, kým o veci samej rozhodol, predložený, nebolo možné v ďalšom súdnom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o náhrade trov konania, na tieto argumenty prihliadnuť. Na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo ani to, že žalovaný podal návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43Cob/94/2015-817 zo dňa 12. 08. 2015 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Zvolen, č. k. 16Cb/36/2008-523 zo dňa 04. 06. 2012, ktorému návrhu Najvyšší súd SR vyhovel, keďže (ako to uviedol sám žalovaný) medzitým už došlo v roku 2014 k vymoženiu pohľadávky priznanej právoplatnými rozhodnutiami okresného, krajského aj Najvyššieho súdu SR.

33. Odvolací súd sa preto pri rozhodovaní v prejednávanej veci zaoberal aktívnou legitímáciou žalobcu v časti pohľadávky, ktorú postúpil na tretiu osobu - HOTEL KRYM, s. r. o., a to v nadväznosti na žalobcom predloženú žiadosť HOTEL-a KRYM, s. r. o. zo dňa 19. 01. 2013 o vymáhanie postúpenej pohľadávky, ktorá obsahuje dohodu postupcu a postupníka o tom, že postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej dňa 19. 01. 2013, požiadal postupcu - žalobcu, aby v súlade s § 530 OZ postúpenú pohľadávku vymáhal v jeho mene a na účet postupníka - HOTEL KRYM, s. r. o., ktorý s takouto žiadosťou súhlasil.

34. Z dokladov predložených žalobcom odvolací súd zistil, že Zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil na tretiu osobu - HOTEL KRYM, s. r. o. časť ním pôvodne uplatňovanej pohľadávky. Uviedol, že ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, prestáva byť postupca veriteľom postúpenej pohľadávky a stráca aktívnu vecnú legitímáciu na jej vymáhanie.

Pokiaľ by postupca pohľadávku vymáhal po tom, čo bola postúpená, prípadne pokračoval v skôr začatom konaní, musel by súd žalobu zamietnuť, pretože postupca by nebol nositeľom hmotného práva, ktorého sa v konaní domáha. Pokiaľ však bola pohľadávka postúpená po tom, keď už bola uplatnená v súdnom konaní, bolo možné nedostatok vecnej legitímácie, dodatočne vzniknutý za konania, riešiť postupom podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016, ktorý umožňoval vstup postupníka do konania namiesto postupcu a vymáhanie pohľadávky postupníkom. Takéto právo postupca ani postupník nevyužili. Napriek tomu, že žalobca ako postupca a ani postupník o tejto právnej skutočnosti súd neinformovali a postup podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. súdu nenavrhli, zákon žalobcovi umožňuje, aby ako postupca, za presne zákonom stanovených podmienok vymáhal postúpenú pohľadávku priamo sám, a to napriek tomu, že mu už vymáhaná pohľadávka nepatrí. Zákonným ustanovením, ktoré oprávňuje postupcu k vymáhaniu pohľadávky je § 530 ods. 1 OZ, podľa ktorého môže postupca vymáhať postúpenú pohľadávku ako nepriamy zástupca postupníka. Žalobca ako postupca je tak na základe písomnej dohody, ktorú uzatvoril s treťou osobou a ktorú v konaní pred odvolacím súdom preukázal, oprávnený vymáhať postúpenú pohľadávku súdnou cestou, pretože má k tomu procesnú legitímáciu založenú oprávnením domáhať sa v konaní práva napriek tomu, že v ním postúpenej časti pohľadávky nie je postupca vo sfére hmotného práva jeho nositeľom, čo o sebe ani netvrdí. Postupca je oprávnený domáhať sa v súdnom konaní postúpenej pohľadávky svojim menom, avšak na účet zastúpeného, a teda postupníka, na základe čoho ako nepriamy zástupca sám nadobúda práva a povinnosti, ktoré však má podľa zmluvy uzatvorenej so zastúpeným - postupníkom

povinnosť previesť na zastúpeného.

35. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/l66/2012-564 zo dňa 31. 10. 2012, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, č. k. 4Obdo/7/2013-726 zo dňa 31. 03. 2014, ktorým bolo dovolanie žalovaného odmietnuté, bolo zrušené a odvolací súd prejednáva vec opätovne, má žalobca v prejednávanej veci aktívnu procesnú legitimáciu pre uplatňovanie svojej časti pohľadávky ako držiteľ hmotného práva a má aj procesnú legitimáciu, ktorú získal na základe dohody uzavretej s postupníkom pre tú časť pohľadávky, ktorú na neho Zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 19. 01. 2013 postúpil, a to bez ohľadu na to, že medzitým boli obe pohľadávky v exekučnom konaní na základe exekučného titulu vymožené. Za neopodstatnené tak odvolací súd vyhodnotil námietky žalovaného ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu na vymáhanie pohľadávky, ku ktorej vznikol hmotno-právny nárok na základe postúpenia pohľadávok spoločnosti HOTEL KRYM, s. r. o.

36. Odvolací súd v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na § 10 ods. 3 zákona č. 11/1990 Zb. o štátnom podniku v znení ku dňu 09. 01. 2003, § 20 ods. 2 prvá veta OZ, § 20a ods. 2 OZ, § 34 ods. 1 zákona č. 322/1992 Zb. o štátnej štatistike v znení ku dňu 01. 01. 1993, § 27 ods. 1, 2, 3, 4, 6 zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike v znení ku dňu 12. 01. 2005, § 19 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016, § 61 C. s. p. v znení účinnom od 01. 07. 2016 a vo vzťahu k pasívnej legitimácii žalovaného zisťoval v zmysle právneho názoru vyjadreného v náleze Ústavného súdu SR, či sú splnené základné podmienky pre konanie vo veci, a teda či žalovaný má spôsobilosť byť stranou v spore, a teda procesnú spôsobilosť, ako aj to, či má spôsobilosť mať práva a povinnosti, a teda hmotnoprávnu spôsobilosť.

37. Odvolací súd uviedol, že oprávnenie podnikat' na území Slovenskej republiky vzniká právnickej osobe, ako aj jej organizačným zložkám dňom zápisu do obchodného registra v Slovenskej republike. Vo všetkých záležitostiach, ktoré sú vymedzené organizačným poriadkom a zákonom, je organizačná zložka nositeľom práv a povinností, ktoré jej štátny podnik zveril, pričom právnu subjektivitu, a teda spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, má len právnická osoba, a teda štátny podnik, nie jej organizačná zložka, t. j. odštepný závod Kežmarok.

38. Zo žaloby doručenej súdu dňa 14. 12. 2007 vyplýva, že žalobca správne označil pri podaní návrhu na súd na strane žalovaného právnickú osobu, a to Vojenské lesy a majetky SR, š. p. a správne označil aj jej IČO: 31 577 920 tak, ako to vyplývalo z vtedy platného § 79 ods. 1 O. s. p., vrátane ďalších údajov potrebných k identifikácii strany súdneho konania, a to napriek tomu, že údaj o tom, že sa vec týka organizačnej zložky, zákon nevyžadoval. Označenie žalovaného korešponduje s výpisom z obchodného registra pre právnickú osobu - štátny podnik Vojenské lesy a majetky SR, preto odvolací súd nemá žiadnu pochybnosť o tom, koho žalobca v prejednávanej veci žaloval. Podľa názoru odvolacieho súdu, podmienka spôsobilosti žalovaného byť účastníkom konania tak, ako to vyžadoval § 19 O. s. p. a od 1. júla 2016 vyžaduje § 61 C. s. p., bola splnená, preto nebol daný dôvod na to, aby odvolací súd konanie o návrhu žalobcu podľa § 104 ods. 1 O. s. p., resp. podľa § 161 ods. 2 C. s. p. zastavil pre nedostatok spôsobilosti na strane žalovaného byť účastníkom konania podľa § 103 O. s. p., ako aj podľa § 161 ods. 1 C. s. p., ktorú podmienku skúma všeobecný súd v každom štádiu konania ex offo.

39. Odvolací súd sa ďalej zaoberal tou skutočnosťou, či tak, ako to uviedol Ústavný súd SR v odôvodnení svojho nálezu na str. 11 „... mohla byť dňa 09. 01. 2003 platne uzatvorená Rámcová zmluva, ak ju za žalovaného podpísal Ing. Z. ako riaditeľ organizačnej zložky Kežmarok, ktorý pôsobil v tejto funkcii od 18. 01. 1993 do 16. 02. 2004 ako vedúci organizačnej zložky Kežmarok a keď táto organizačná zložka právnickej osoby - Vojenské lesy a majetky SR, š. p., ktorej bolo Štatistickým úradom SR pridelené IČO: 17 067 308, zanikla dňa 24. 06. 1999, t. j. 3,5 roka pred uzavretím Rámcovej zmluvy, z ktorej mal žalobcovi vzniknúť nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty“.

40. Odvolací súd za účelom zistenia skutočnosti, prečo bolo tomu istému odštepnému závodu Vojenské lesy a majetky SR, š. p. so sídlom Baštová 18, Kežmarok pridelené ku dňu 01. 01. 1993 ďalšie identifikačné číslo „17 067 308“, keď už ten istý odštepný závod v Kežmarku mal od 29. 11. 1989 pridelené identifikačné číslo „36 461 393“ a toto ako jediné bolo počas celého obdobia, až do jeho výmazu dňa 12. 01. 2005, zapísané v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov pre odštepný závod Kežmarok, rovnako ako bol zapísaný vo funkcii riaditeľa, nie vedúceho odštepného závodu aj pplk. Ing. Z. (čl. 813), čo vyplýva z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov, vložka č. 53/P, nahliadol na Okresnom súde Banská Bystrica do pôvodného spisu Vojenských lesov a majetkov SR, š. p. Pliešovce, oddiel Pš 115/S, z ktorého si vyhotovil fotokópie relevantných listinných dokladov, založené v súdnom spise, z ktorých zistil, že Štatistický úrad SR pridelené identifikačné číslo „36 461 393“ organizačnej zložke Vojenských lesov a majetkov SR, š. p., a to odštepnému závodu Kežmarok už pri jeho zápise do podnikového registra ku dňu 29. 11. 1989. K dátumu 01. 01. 1993 Vojenské lesy a majetky SR, š. p. požiadal Štatistický úrad SR o pridelenie IČO pre odštepný závod Kežmarok opätovne, pretože sa stal vnútornou organizačnou jednotkou Vojenských lesov a majetkov SR, š. p. so sídlom v Pliešovciach, najneskôr od 01. 01. 1993 tak, ako to vyplýva z úplného výpisu z obchodného registra pre právnickú osobu - Vojenské lesy a majetky SR, š. p., vložka č. 115/S a podal návrh na jeho zápis do obchodného registra ku dňu 01. 01. 1993. Z výpisu registra organizácií Štatistického úradu SR vyplýva, že takto duplicitne pridelené identifikačné číslo pre odštepný závod Kežmarok bolo Štatistickým úradom SR vymazané z registra organizácií dňa 24. 06. 1999.

41. Odvolací súd poukázaním na § 10 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, § 13 ods. 5 ObchZ a § 7 ods. 1 ObchZ konštatoval, že v čase uzatvorenia Rámcovej zmluvy, t. j. ku dňu 09. 01. 2003 bol Ing. Z. riadne zapísaný ako riaditeľ pre odštepný závod Kežmarok ako organizačnú zložku Vojenských lesov a majetkov SR, š. p., zapísanú v obchodnom registri oddiel Pš, vložka č. 53/P Okresného súdu Prešov, za ktorý mohol konať a podpisovať všetky právne úkony tak, ako to vyplýva z organizačného poriadku Vojenské lesy a majetky SR, š. p. Pliešovce, čl. 9, 16 a 25, a to napriek tomu, že ako štatutárny orgán sa vo výpise z obchodného registra uvádza vedúci podniku (organizačnej zložky podniku). K jeho odvolaniu došlo k 16. 02. 2004, t. j. po tom, ako bola podpísaná Rámcová zmluva a dodatky k nej, ktoré za žalovaného podpisoval oprávnené.

42. Podľa zistenia odvolacieho súdu, k výmazu odštepného závodu Kežmarok z Obchodného registra Okresného súdu Prešov tak, ako to uviedol Ústavný súd SR v odôvodnení svojho nálezu na str. 11, nikdy nedošlo a nestalo sa tak ani ku dňu 24. 06. 1999, pretože k tomuto dňu došlo len k výmazu duplicitne zapísaného identifikačného čísla pre odštepný závod Kežmarok, pričom odštepnému závodu, vedúci ktorého uzatváral a podpisoval Rámcovú zmluvu a dodatky k nej, naďalej zostalo pridelené a v obchodnom registri zapísané IČO: 36 461 393, a to až do 12. 01. 2005. V obchodnom registri bol naďalej zapísaný ako štatutárny orgán organizačnej zložky, oprávnený konať za odštepný závod Kežmarok v mene štátneho podniku Ing. Z., ktorý v januári a decembri 2003 vyššie uvedené listiny podpísal.

43. Zo zistení odvolacieho súdu tak vyplýva, že žalobca nepodal žalobu proti subjektu nespôsobilému byť účastníkom konania, pretože žalobu mohol podať len voči právnickej osobe, a to Vojenské lesy a majetky SR, š. p., voči ktorej ju aj podal a nie samostatne len voči organizačnej zložke, a to odštepnému závodu Kežmarok. Právnická osoba Vojenské lesy a majetky SR, š. p., ako aj jej odštepný závod Kežmarok existuje nepretržite od dátumu 29. 11. 1989 až k dnešnému dňu, a to napriek tomu, že pri odštepnom závode Kežmarok došlo k 12. 01. 2005 k výmazu jeho zápisu ex offio z jedného oddielu obchodného registra, a to „Pš“ a súbežne k jeho zápisu do iného oddielu toho istého Obchodného registra Okresného súdu Prešov, a to „Po“ z dôvodu, že odštepný závod Kežmarok bol nesprávne zapísaný do iného oddielu, než mal byť zapísaný. Neznamená to však, že by z tohto dôvodu došlo k jeho výmazu z obchodného registra, a tým

k jeho zániku. Vzhľadom na to, že od 01. 01. 2002 sa IČO používa len pre identifikáciu právnickej osoby a podnikateľa, od 12. 01. 2005 nie je už pri odštepnom závode Kežmarok zapísané žiadne IČO.

44. Odvolací súd ďalej uviedol, že identifikačné číslo pridelené právnickej osobe, ale aj jej organizačným zložkám, má najmä evidenčný význam, pričom podnikateľovi a právnickej osobe sa prideluje vždy len jedno identifikačné číslo. Pre odštepny závod alebo vnútornú organizačnú jednotku vytvorí úrad samostatné identifikačné číslo z identifikačného čísla právnickej osoby, ktorej je odštepny závod súčasťou a z poradového čísla. Podľa § 27 zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike, ak dôjde k prideleniu nesprávneho identifikačného čísla, zabezpečí nápravu ten orgán, ktorý nesprávne identifikačné číslo pridelil.

45. Podľa aktuálneho výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov je odštepny závod Kežmarok stále zapísaný v obchodnom registri a koná a podpisuje za neho jeho vedúci.

46. Odvolací súd v ďalšej časti svojho rozhodnutia citoval ustanovenia § 123, § 132, § 213 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016, čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 1, čl. 8, § 185 ods. 1, 2, § 188 ods. 1, § 191, § 220 ods. 2, 3 a § 382 C. s. p. a venoval sa ďalším námietkam žalovaného, spočívajúcim v tvrdeniach, že mu okresný, ale aj odvolací súd odňali možnosť domáhať sa alebo brániť vecné právo na všeobecnom súde, keď rozhodli arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia a keď sa pri výklade zákonného predpisu odvolací súd odchyľil od znenia príslušných ustanovení, čím zásadne poprel ich účel a význam, ďalej že sa odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného dňa 31. 10. 2012 dopustil porušenia § 213 ods. 2 O. s. p., pretože žalovaného nevyzval, aby sa vyjadril k možnému použitiu právneho predpisu, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý a bol podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúci, ďalej že rozhodol bez toho, aby nariadil pojednávanie, čím žalovanej strane odňal možnosť konať pred súdom, že porušil § 123 O. s. p., keď účastníkov neoboznámil s výsledkami rozsiahleho dokazovania, ktoré vykonal pri nahliadnutí do registrového spisu vedeného Okresným súdom Banská Bystrica, ktorý sa týkal zápisu žalovaného ako štátneho podniku v obchodnom registri a z ktorého si na registrovom súde urobil výpisky, že nenariadil pojednávanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a nevykonal dokazovanie na pojednávaní podľa § 122 O. s. p., neumožnil účastníkom vyjadriť sa k dokazovaniu, ktoré bolo vykonané mimo pojednávania a že odvolací súd vyvodil z vykonaného dokazovania také skutkové závery, ktoré sú v priamom rozpore s dôkazmi, ktoré sa nachádzajú v spise.

47. Odvolací súd uviedol, že strany sporu mali od podania žaloby na súd dňa 27. 08. 2012 dostatok času a aj priestoru na to, aby sa mohli k vzájomným tvrdeniam a predkladaným dôkazom vyjadriť, či už písomne alebo ústne na pojednávaniach. Neobstojí preto tvrdenie žalovaného, že by mu bol súd prvej inštancie zasiahol jeho nesprávnym procesným postupom a nedostatočne a nepresvedčivo odôvodneným rozhodnutím do jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

48. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že by bol odvolací súd, ktorý ho podľa § 213 O. s. p., resp. § 382 C. s. p. nevyzval na vyjadrenie k aplikácii ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce, porušil jeho procesné právo vyjadriť sa, pretože ak súd prvej inštancie neuviedol pri posudzovaní Rámcovej zmluvy žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého posudzoval jej obsah a odvolací súd posúdil Rámcovú zmluvu podľa § 269 ods. 2 ObchZ ako nepomenovanú zmluvu s prvkami, ktorým je najbližšie kúpna zmluva, nemal žiadny dôvod strany sporu vyzývať na vyjadrenie. Navyše, ak by aj bolo tvrdenie žalovaného v tejto časti pravdivé, nesprávny procesný postup bol odstránený v priebehu konania, nakoľko opätovným prejednaním veci a oboznámením strán sporu s právnym názorom, ako sa odvolaciemu súdu javí nárok uplatnený žalobcom po právnej stránke, boli

podmienky §-u 382 C. s. p. splnené.

49. Podľa názoru odvolacieho súdu sa v prejednávanej veci nejedná o nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia strán sporu a ich právne argumenty, zdôvodnil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, prečo nevykonal ďalšie, žalovaným navrhované dokazovanie výsluchom znalca a nenariadil nové znalecké dokazovanie, o čom rozhodoval aj samostatným uznesením. Z rozhodnutia vyplýva aj odkaz na ustanovenia právnych predpisov, ktoré boli konaním žalovaného nesporne porušené. Keďže v obchodných vzťahoch, v ktorých sú zmluvnými stranami podnikatelia, sa na zmluvnú pokutu aplikujú nielen ustanovenia § 544 a § 545 OZ, ale aj ustanovenia Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie aplikoval pri jej posudzovaní aj § 300 a nasl. ObchZ, pričom k uvedeniu § 301 ObchZ došlo zrejme len omylom, keďže využitie moderačného oprávnenia navrhol žalovaný len v záverečnom štádiu konania pred odvolacím súdom. Citácia uvedeného ustanovenia preto nemôže mať bez ďalšieho za následok nedostatočne a neúplne zistený skutkový stav, ani nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keďže nebol dôvod ho aplikovať.

50. Poukázaním na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, § 157 ods. 2 O. s. p. účinného do 30. 06. 2016 a § 220 ods. 2 C. s. p. účinného od 01. 07. 2016, odvolací súd za nesprávne vyhodnotil tvrdenie žalovaného v odvolaní o tom, že by v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie bol len všeobecný poukaz na paragrafy bez toho, aby súd uviedol, pod aké zákonné ustanovenie svoje rozhodnutie podradil a ako vec posúdil po právnej stránke. Súd prvej inštancie, postupujúc podľa § 157 ods. 2 O. s. p., obsahovo identického s § 220 ods. 2 C. s. p., v odôvodnení rozsudku uviedol podstatný obsah prednesov, dostatočne jasne vyložil, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a posúdil zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR, č. k. II. ÚS 432/2011-61 z 31. 05. 2012, uznesenie ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 209/04 z 23. 06. 2004 a uznesenie ÚS SR, sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. 03. 2005.

51. K ďalšej námietke žalovaného o tom, že súd prvej inštancie nevykonal znalecké dokazovanie znalcom z odboru Písmoznalectvo, ktorým by sa bolo preukázalo jeho tvrdenie, že žalovaný dňa 03. 12. 2004 podpísal Dohodu o neúčtovaní zmluvnej pokuty za rok 2004, odvolací súd uviedol, že takéto dokazovanie by nebolo účelné ani hospodárne, pretože by sa ním nedala bez originálu listiny, na ktorej mala byť posudzovaná pravosť podpisu Ing. D., ale aj pravosť a pravdivosť listiny, zistiť. Súd prvej inštancie nariadil v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici znalecké dokazovanie grafológom z odboru Písmoznalectva Mgr. M., účelom ktorého malo byť potvrdenie, prípadne vyvrátenie pravosti podpisu Ing. D. na Dohode zo dňa 03. 12. 2004, predloženej vo fotokópii žalovaným. Znalkyňa však znalecký posudok vykonať odmietla z dôvodu, že fotokópia listiny je nekvalitná, preto z nej nie je možné vyvodzovať žiadne závery. Uviedla, že podpisy na nej sú nečitateľné a z písmoznaleckého hľadiska nespracovateľné. Bez originálu listiny, na ktorej by skúmaný podpis bolo možné na základe rôznych znakov presne identifikovať, nie je možné znalecké dokazovanie vykonať. Rovnako reagovali aj ďalší súdom oslovení znalci z odboru Písmoznalectva, odvetvie písmo, ktorým súd zaslal fotokópiu listiny za účelom zistenia, či je možné vypracovať znalecký posudok a zistiť, či podpis na Dohode zo dňa 03. 12. 2004 je vlastnoručným podpisom účastníka. Títo zhodne uviedli, že pre posúdenie pravosti podpisu je potrebný vždy originál spornej písomnosti. Takto sa vyjadrili znalci Mgr. R. (čl. 464), Mgr. Z. (čl. 469) a Mgr. B. (čl. 467), ktorá uviedla, že originál podpisu treba predložiť preto, že kópia neumožňuje skúmať podpis vo všetkých jeho znakoch, ako aj preto, aby sa na kópiu nedostal podpis ako dôsledok technického falšovania. Mgr. G. (čl. 471) uviedla, že na skúmanie sa predkladajú zásadne originály sporných písomností

a originály porovnávacích materiálov, pretože kópie skúmaniu nevyhovujú, keďže neumožňujú detailne skúmať podpisy a vylúčiť použitie niektorej z metód technického falšovania pri vyhotovovaní podpisu. Znalkyňa pripustila, že kópiu sporného podpisu je možné skúmať len vo výnimočných prípadoch a v takom prípade je potrebné rátať so závermi, že originál podpisu, z ktorého bola následne vyhotovená kópia, nie je pravým podpisom. Uviedla, že keď sa porovnáva sporný podpis a porovnávacie podpisy a písmo vykazuje podobné, zhodné znaky, uvedené znamená, že originál sporného podpisu, z ktorého bola následne vyhotovená kópia, sám o sebe môže byť pravým podpisom pisateľa, ale pri skúmaní kópie nie je možné jednoznačne dokázať, resp. vylúčiť, že pisateľ skutočne originál spornej písomnosti podpísal a že nejaká iná osoba nezneužila jeho podpis, ktorý na písomnosť preniesla pomocou niektorej metódy technického falšovania, pretože kópia spornej písomnosti môže byť výsledkom aj technickej montáže dvoch písomností: originálny text + originálny podpis z inej písomnosti = originálna montáž dvoch písomností, z ktorej je následne vyhotovená sporná, často veľmi kvalitná kópia.

52. Odvolací súd ďalej uviedol, že pri súkromných listinách, akou nesporne je aj Dohoda zo dňa 03. 12. 2004, predložená žalovaným vo fotokópii, musí súd skúmať jej pravosť, a teda či pochádza od vystaviteľa a rovnako musí skúmať aj správnosť obsahu. Zásadný rozdiel medzi verejnou a súkromnou listinou spočíva v jej dôkaznej sile. Pravá verejná listina môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že účastník tvrdí skutočnosti a navrhne dôkazy, ktorými bude preukázaná nepravdivosť obsahu listiny, pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou. Keďže žalobca, resp. jeho právny predchodca, poprel pravosť a aj správnosť súkromnej listiny - Dohody zo dňa 03. 12. 2004, platí, že účastníka, ktorý túto listinu predložil ako dôkaz, sťažba dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v tom, že nesie aj procesné nepriaznivé následky toho, že sa mu v konaní pravosť či správnosť tejto súkromnej listiny ako dôkazu na svoje tvrdenia nepodarí preukázať.

53. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného o tom, že súd je povinný vyhovieť návrhom na doplnenie dokazovania, a teda vykonávať znalecké dokazovania z odboru Písmoznalcstva opätovne, ak na to nie sú splnené predpoklady, a teda ak neexistuje originál listiny, na ktorej je potrebné overiť pravosť podpisu žalobcu. K spôsobu stanovenia znalca bol súd vedený hlavne ustanovením § 127 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016. Od 01. 07. 2016 je postup upravený odlišne v § 207 až § 209 C. s. p., ktoré bližšie charakterizujú, za akých podmienok a v akej situácii je konajúci súd povinný určiť osobu znalca na zhodnotenie odborných problémov, pričom súdy sú povinné rozhodovať na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Je pritom na všeobecnom súde, aby zväžil, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či a nakoľko je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a posúdiť dôvodnosť návrhu strán na doplnenie dokazovania, čo súd prvej inštancie urobil. Musí tiež zväziť, či nepriame dôkazy predkladané žalovaným stačia na preukázanie jeho tvrdení alebo sú nedostatočné. Súd prvej inštancie v samostatnom uznesení, ktoré doručil žalovanému, zdôvodnil, prečo ním navrhnuté dôkazy nevykonával.

54. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie hodnotil výpoveď Ing. A. ako výpoveď svedka a nie podľa § 131 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016 (resp. § 196 a nasl. C. s. p., účinného od 01. 07. 2016), pričom vypovedal ku skutočnostiam, ktoré sa týkali výkonu funkcie štatutárneho orgánu právnickej osoby, odvolací súd uviedol, že takéto pochybenie súdu pri vykonávaní dôkazu a zisťovaní skutkového stavu vecí dokazovaním nie je takou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne právne posúdenie vecí v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Občiansky súdny poriadok v § 126 v znení účinnom do 30. 06. 2016 (a od 01. 07. 2016 v § 196 C. s. p.) neobsahuje definíciu svedka, preto len negatívnym vymedzením je možné dôjsť k záveru, že je ním fyzická osoba, ktorá je odlišná od strán sporu, prípadne od ich zákonných zástupcov, ktorých predvolal súd, aby vypovedala o skutočnostiach, ktoré majú byť predmetom dokazovania a ktoré vnímala svojimi zmyslami.

55. Súd poukázal na písomné podanie žalovaného zo dňa 23. 07. 2008, v ktorom navrhol vypočúť Ing. A. ako svedka napriek tomu, že vedel o tom, že v čase podpisovania spornej Dohody bol vedúcim odštepného závodu. V čase jeho výsluchu súdom dňa 13. 05. 2009 pracoval u žalovaného ako vedúci informačných technológií, a nie ako jeho riaditeľ.

Súd prvej inštancie z výpisu z obchodného registra pre žalovaného na pojednávaní dňa 30. 11. 2011 zistil, že Ing. A. je od 26. 01. 2010 riaditeľom žalovaného, preto sám do zápisnice zaprotokoloval, že bude vypočutý už ako účastník. Napriek tomu právny zástupca ospravedlňoval jeho neúčast' na pojednávaní ako svedka.

56. Okolnosť, že súd nevykonal dôkaz výsluchom Ing. A. ako strany sporu, nie je porušením zásady ústnosti a priamosti občianskeho súdneho konania, ale ani civilného sporového konania, preto nejde o vadu konania. Ak ho aj vypočul ako svedka, vykonal tento výsluch spôsobom, ktorý nie je v rozpore so zákonom, pretože na skutkové zistenia súdom, ani na právne posúdenie nemá výpoveď Ing. A. podstatnejší vplyv. Ing. A. vypovedal najmä o tom, že podpisy na dodatkoch k Rámcovej zmluve sú jeho podpisy a potvrdil tie skutočnosti a okolnosti, ktoré sa týkali podpisovania Dodatku platného až od 01. 01. 2005, a to zhodne s výpoveďou Ing. D., ktorej obsah v konaní sporný nebol. Na jeho výpoveď o tom, že dňa 03. 12. 2004 bola podpisovaná aj Dohoda o neúčtovaní zmluvnej pokuty za rok 2004, ktorej originál neexistuje, nemohol súd z vyššie uvedených dôvodov prihliadnúť, preto nebola takým listinným dôkazom, z ktorého by mohol súd pri rozhodovaní vychádzať. Aj keď súd vypočul Ing. A. ako svedka, skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazu súdom zodpovedá postupu vyplývajúcejmu z § 132 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016 a od 01. 07. 2016 zodpovedá postupu podľa § 191 C. s. p., lebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z jeho prednesu a ktoré vyšli najavo, nie je z hľadiska vierohodnosti logický rozpor. Rozhodnutie súdu je preto založené na riadne zistenom skutkovom stave, ktoré má oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na právny názor Ústavného súdu SR, vyslovený na str. 11 jeho nálezu, kde skonštatoval, že nevidí problém vo vypočutí fyzických osôb okresným súdom ako svedkov, pretože tieto výpovede môžu byť právne významné z hľadiska prípadného trestného konania.

57. K žalovaným vznesenej námietke ohľadne znenia zápisnice súdu prvej inštancie vyhotovenej na poslednom pojednávaní dňa 14. 05. 2012 odvolací súd uviedol, že za správnosť a úplnosť protokolácie zodpovedá predseda senátu, ktorý zápisnicu diktoval. Účastník mohol podľa § 40 O. s. p. v znení účinnom do 30. 06. 2016 navrhnúť, aby bola zápisnica o pojednávaní opravená alebo doplnená. Návrh na doplnenie alebo námietky proti jej zneniu bol povinný vzniesť na pojednávaní priamo do zápisnice, pričom súd bol povinný o nich rozhodnúť uznesením, proti ktorému nebolo odvolanie prípustné. Tvrdenia žalovaného o nesprávnom znení zápisnice z pojednávania boli ním vznesené až dodatočne, a to po ukončení pojednávania, hoci sa pojednávania zúčastnil. Ak tvrdí opak oproti údajom uvedeným v zápisnici o pojednávaní, musí svoje tvrdenia preukázať, čo sa mu v konaní nepodarilo. Z tohto dôvodu nemohol odvolací súd na námietky žalovaného prihliadnúť.

58. Ohľadom ďalšej námietky žalovaného, spočívajúcej v tvrdení, že mu postupom odvolacieho súdu bolo odňaté právo zúčastniť sa na vykonávaní dokazovania, nakoľko odvolací súd vykonal dokazovanie, ku ktorému nemal možnosť vyjadriť sa, odvolací súd konštatoval, že je povinný ex offio skúmať, či sú splnené v každom štádiu konania procesné podmienky na konanie, a to aj s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, z ktorého vyplynula pre odvolací súd povinnosť zistiť v obchodnom registri z príslušnej vložky vedenej pre žalovaného a pre jeho organizačné jednotky tie relevantné údaje, ktoré sa týkali zápisu a výmazu dvoch identifikačných čísiel pridelených odštepnému závodu Kežmarok, ďalej postavenia vedúceho, resp. riaditeľa tohto odštepného závodu, jeho právomocí podľa organizačného poriadku, ale najmä zistiť, či je pravdivý údaj obsiahnutý v odôvodnení nálezu ÚS SR o tom, že odštepný závod v čase podpisu Rámcovej zmluvy nebol zapísaný v obchodnom registri.

59. Odvolací súd bol toho názoru, že všetky listiny, ktoré považoval za potrebné posúdiť a z ktorých vyhotovil kópie, musel mať žalovaný k dispozícii, pretože sa ho týkali rovnako, ako aj jeho odštepného závodu, preto nemohli byť pre neho ničím prekvapivým. Keďže neoboznámenie s nimi bol jediný dôvod, pre ktorý dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/94/2015-817 zrušil, pričom žiadne iné pochybenia odvolaciemu súdu nevytkol, rovnako ako ani v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým dovolanie žalovaného odmietol, odvolací súd tieto listiny obom stranám sporu pred opätovným prejednaním veci doručil a na ním nariadených pojednávaní nimi dokazovanie, ku ktorému sa už žalovaný mal možnosť vyjadriť, doplnil, čím bolo toto procesné pochybenie odvolacieho súdu odstránené.

60. Iné podstatné argumenty, okrem tých, že predsedníčka senátu pri zaobstaraní listín z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica nahliadla do neverejnej časti registra a nie do verejnej časti, žalovaný nevzniesol. Odvolací súd k tejto námietke žalovaného uviedol, že základné informácie o tom, či bol odštepný závod Kežmarok ako vnútorná organizačná jednotka žalovaného v čase uzatvárania Rámcovej zmluvy dňa 09. 01. 2003 zapísaný v obchodnom registri alebo nie, vyplývali aj z verejne dostupnej časti obchodného registra, vrátane IČO a funkcie Ing. D. ako riaditeľa, príp. vedúceho, nie však tie, ktoré sa týkali existencie dvoch identifikačných čísiel odštepného závodu.

61. K žalovaným namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd poukázal na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) uviedol, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na to, aby spĺňalo podmienku jeho preskúmateľnosti a aj presvedčivosti, pričom odvolací súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nie je preto daný dôvod k tomu, aby žalovaný spochybňoval skutkové a (alebo) právne závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

62. K hmotnoprávnym námietkam žalovaného odvolací súd uviedol, že predmetom preskúmania je vecná správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty, dohodnutej stranami sporu v Rámcovej zmluve zo dňa 09. 01. 2003 za nespĺnenie povinnosti žalovaného dodať odberateľovi, vtedy Ing. D. ako fyzickej osobe - podnikateľovi 14.000 m³ ihličnatého dreva v dohodnutom sortimente a kvalite za cenu, ktorú mal určiť žalovaný podľa trhových cien a s ktorou mal žalovaný súhlasiť. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že Rámcová zmluva je absolútne neplatný právny úkon, pričom na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať ex offo.

63. K dôvodom uvádzaným žalovaným, ale najmä Ústavným súdom SR o absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy z dôvodu, že ju uzatvoril niekto, kto nemal spôsobilosť, odvolací súd poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1, 2, § 7, § 13 ods. 5, § 261 ods. 1, § 266 ods. 1, 2, § 269 ods. 2, § 272 ods. 1, 2 ObchZ v znení ku dňu 09. 01. 2003, § 35 ods. 2, § 37 ods. 2, § 39 OZ v znení ku dňu 09. 01. 2003 a najskôr sa zaoberal tou skutočnosťou, či tak, ako to uviedol Ústavný súd SR v odôvodnení svojho nálezu na str. 11 „...mohla byť dňa 09. 01. 2003 platne uzatvorená Rámcová zmluva, ak ju za žalovaného podpísal Ing. Z. ako riaditeľ organizačnej zložky Kežmarok, ktorý pôsobil v tejto funkcii od 18. 01. 1993 do 16. 02. 2004 ako riaditeľ, resp. vedúci organizačnej zložky Kežmarok - jednej z organizačných zložiek žalovaného a keď táto právnická osoba, ktorej bolo pridelené aj IČO: 17 067 308 s obchodným menom Vojenské lesy a majetky SR, štátny podnik, odštepný závod, s adresou sídla Baštová 18, 060 01 Kežmarok, zanikla ešte 24. 06. 1999, t. j. 3,5 roka pred uzavretím Rámcovej zmluvy, z ktorej mal žalobcovi vzniknúť nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty“.

64. Odvolací súd, poukazujúc na body 184 až 192 svojho rozhodnutia, č. k. 43Cob/82/2017-1501 zopakoval, že odštepny závod Kežmarok mal v období od 01. 01. 1993 do 24. 06. 1999 pridelené dve identifikačné čísla, a to IČO: 17 067 308 a IČO: 36 461 393. Dňom 24. 06. 1999 došlo k zrušeniu IČO: 17 067 308 Štatistickým úradom SR, ktoré dovtedy platilo, aj keď do obchodného registra zapísané nebolo, čo však neznamená, že by ho odštepny závod Kežmarok nebol býval oprávnený v obchodnom styku používať. Naďalej však zostalo pre odštepny závod Kežmarok v platnosti aj identifikačné číslo, ktoré bolo zapísané v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov, a to IČO: 36 461 393, pridelené mu už od dátumu 29. 11. 1989 s účinkami platnosti do 12. 01. 2005, kedy došlo k zmene zápisu odštepneho závodu Kežmarok v registri Okresného súdu Prešov tak, že odštepny závod Kežmarok bol z oddielu Pš (register štátnych podnikov) ex offo vymazaný. K tomu istému dňu bol zapísaný do oddielu Po (register zahraničných právnických osôb), preto k jeho výmazu z obchodného registra, a teda k zániku nikdy nedošlo. Odštepny závod Kežmarok naďalej právne existuje, avšak od tohto dátumu už nemá v registri zapísané žiadne identifikačné číslo.

65. Z uvedeného vyplýva, že napriek nesprávne uvedenému identifikačnému číslu odštepneho závodu Kežmarok ako organizačnej zložky právnickej osoby štátneho podniku Vojenské lesy a majetky ako dodávateľa drevnej hmoty pre právneho predchodcu žalobcu v Rámcovej zmluve, boli v čase jej uzatvárania dňa 09. 01. 2003 odštepny závod Kežmarok, aj pplk. Ing. Z., ktorý bol do funkcie riaditeľa odštepneho závodu Kežmarok vymenovaný riaditeľom štátneho podniku podľa dekrétu zo dňa 31. 12. 1992 (č. l. 789) dňom 01. 01. 1993 tak, ako to vyplýva aj z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica, spis Pš 63 I/S (č. l. 797) v znení opravného uznesenia (č. l. 798), riadne zapísaní v obchodnom registri, preto bol pplk. Ing. Z. dňa 09. 01. 2003 osobou oprávnenou na podpísanie Rámcovej zmluvy a všetkých jej dodatkov až ku dňu 16. 02. 2004, kedy bol z funkcie riaditeľa odvolaný dekrétom zo dňa 13. 02. 2004.

66. Odvolací súd na základe uvedeného bol toho právneho názoru, že ak by aj nebolo v Rámcovej zmluve a dodatkoch k nej uvedené pri označení dodávateľa drevnej hmoty žiadne identifikačné číslo odštepneho závodu, nemalo by to za následok neplatnosť Rámcovej zmluvy a ani jej dodatkov. Rámcovú zmluvu podpísal za žalovaného vedúci odštepneho závodu vo funkcii jeho riaditeľa, Ing. D., tak, ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra, ktorý bol na podpisovanie právnych úkonov splnomocnený právnickou osobou, a to štátnym podnikom. Výplýva to aj z organizačného poriadku štátneho podniku Vojenské lesy a majetky a z poverenia ohľadom jeho právomoci ako riaditeľa zo dňa 14. 02. 1994 (č. l. 1214).

Na základe takto uzavretej Rámcovej zmluvy mohol vzniknúť nie procesnoprávny vzťah, ako to uviedol Ústavný súd SR na str. 11 nálezu, ale hmotnoprávny vzťah, obsahom ktorého bolo okrem iného aj dojednanie zmluvných sankcií, a to zmluvnej pokuty, zaplatenie ktorej je predmetom sporu.

67. Odvolací súd zároveň uviedol, že skutočnosť, že Rámcovú zmluvu nepodpísala osoba oprávnená konať za odštepny závod Kežmarok, žalovaný v priebehu prvoinštančného, ani opakovaného odvolacieho konania vo svojich odvolaniach nikdy nenamietal a táto ani nebola sporná. Vzhľadom k tomu, že identifikačné číslo právnickej osoby a ani jej organizačnej zložky nie je zákonnou podmienkou pre uzatváranie právnych úkonov - zmlúv medzi podnikateľmi podľa Obchodného zákonníka a už vôbec nie odštepneho závodu Kežmarok, ktorý je len vnútornou organizačnou jednotkou právnickej osoby a zmluvy môže uzavrieť len v mene právnickej osoby, nemohlo mať nesprávne uvedené identifikačné číslo odštepneho závodu za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorým je Rámcová zmluva, ani Dohody a dodatkov k nej uzavretých, nakoľko z právneho úkonu nesporne vyplýva, že ho uzatváral vedúci organizačnej zložky v mene štátneho podniku.

68. Odvolací súd sa ďalej zaoberal tvrdením žalovaného ohľadne absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy a Dodatkov k nej uzavretých z dôvodu simulácie právneho úkonu. Žalovaný argumentoval v konaní tým, že k uzavretiu Rámcovej zmluvy došlo

medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v čase, keď štatutárnym orgánom žalovaného bol brat žalobcu, preto sa uzatvorenie Rámcovej zmluvy vymyká obchodnej praxi, ktorá existovala pred jej uzatvorením, a to najmä z toho dôvodu, že v 1. štvrtroku roku 2004 došlo k odvolaniu Ing. Z. z funkcie štatutárneho zástupcu žalovaného. Žalovaný vyslovil názor, že k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy došlo až po odvolaní brata právneho predchodcu žalobcu z funkcie riaditeľa odštepného závodu, v dôsledku čoho je Rámcová zmluva, keďže nebola uzatvorená v ten deň, ktorý je v nej uvedený, antidatovaným, simulovaným a z tohto dôvodu absolútne neplatným právnym úkonom. Na podporu tohto argumentu poukázal na to, že kúpne zmluvy uzatvárané štvrtročne v roku 2003, ako aj kúpna zmluva pre 1. štvrtrok 2004, neobsahujú žiadnu zmienku o Rámcovej zmluve tak, že by na ňu ako na základnú zmluvu odkazovali, z čoho žalovaný usúdil, že takáto Rámcová zmluva v roku 2003 ani v 1. štvrtroku 2004 uzavretá nebola. Žalovaný namietol, že Rámcovú zmluvu zmluvné strany neuzavreli dňa 09. 01. 2003, ale ju v skutočnosti uzavreli až vo februári alebo v marci 2004, po tom, ako bol bývalý vedúci OZ Kežmarok odvolaný z funkcie riaditeľa. Z toho žalovaný usúdil, že sa malo jednáť o spoločnú simuláciu oboch zmluvných strán, keďže na strane žalobcu ako odberateľa vystupoval v zmluvnom vzťahu brat bývalého vedúceho odštepného závodu.

69. Odvolací súd poukázáním na § 37 ods. 1 OZ uviedol, že o neplatnosti Rámcovej zmluvy pre nedostatok vážnosti vôle zmluvných strán spočívajúcej v simulácii, by bolo možné uvažovať len v prípade, že vôľu uzavrieť Rámcovú zmluvu nemala žiadna zo strán zmluvy. Správanie sa zmluvných strán po jej uzatvorení dňa 09. 01. 2003 však vypovedá, že na jej základe žalovaný dodával žalobcovi požadované množstvo drevnej hmoty každý štvrtrok roku 2003 tak, ako sa na tom so žalobcom v Rámcovej zmluve dohodol a v takomto konaní pokračoval aj v 1. štvrtroku 2004 a aj v roku 2005, kedy už brat právneho predchodcu žalobcu na funkcii vedúceho dodávateľa od 16. 02. 2004 nebol. Nie je preto možné dospieť k záveru, že by zmluvné strany neboli mali v roku 2003, keď navyše vzájomne predávali a kupovali drevnú hmotu už od roku 1998, vážnu vôľu uzavrieť Rámcovú zmluvu a podľa nej plniť.

Právny predchodca žalobcu ako odberateľ prejavil vôľu odoberať od žalovaného kontrahované množstvá drevnej hmoty aj pre rok 2004, rovnako ako aj v ďalších rokoch, avšak žalovaný v roku 2004 nedodal z kontrahovaného a právnym predchodcom žalobcu požadovaného množstva pre 2., 3., a 4. štvrtrok nič. Pre rok 2005 dohodol so žalobcom zmenu množstva a sortimentu drevnej hmoty tak, že ju znížil oproti 14.000 m³ len na 3.000 m³ za rok, pričom žalovaný žalobcovi dodal len cca 1.400 m³ v objeme celkom 2 394 564,-Sk. Pre rok 2006 a 2007 napriek uzatvoreniu Doplnku č. 3 k Rámcovej zmluve zo dňa 06. 06. 2005 (č. l. 220), Dodatku č. 3 k Rámcovej zmluve zo dňa 31. 05. 2005, ako aj objednávky žalobcu zo dňa 23. 11. 2006 na dodávku guľatiny na 1. kvartál roku 2007 už žalovaný nekontrahoval so žalobcom žiadne množstvá.

70. Z uvedeného vyplýva, že Rámcová zmluva uzatvorená dňa 09. 01. 2003 nie je právnym úkonom absolútne neplatným z dôvodu, že by v nej prejavená vôľa zmluvných strán nebola vážna, že by ju neboli uzatvorili slobodne a ani preto, že by nebol jej predmet stanovený určite a zrozumiteľne. Z obsahu Rámcovej zmluvy vyplýva, že v nej prejavená vôľa je vyjadrená zrozumiteľným spôsobom, keď z nej jednoznačne vyplýva, že sa žalovaný zaviazal dodať žalobcovi každý rok v období od r. 2003 do r. 2007 - 14.000 m³ drevnej hmoty s presne stanoveným sortimentom, čo do jeho kvality a množstva, čo na platné uzavretie Rámcovej zmluvy tak, ako to vyplýva z § 269 ods. 2 ObchZ stačilo (rozsudok NS ČR, sp. zn. 30Cdo/833/2008 zo dňa 16. 08. 2009). Závazok žalovaného dodať kontrahované množstvo drevnej hmoty bol v Rámcovej zmluve vymedzený podľa § 37 ods. 1 OZ dostatočne určito, vážne a zrozumiteľne. Právny názor odvolacieho súdu sa ohľadom posúdenia vážnosti vôle a žalovaným namietanej simulácie pri uzatváraní Rámcovej zmluvy nijako neodchyľuje od právneho názoru vyjadreného v rozsudku NS ČR, sp. zn. 22Cdo/1993/2003, na ktorý žalovaný v odvolaní poukázal.

71. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažuje Rámcovú zmluvu za neplatný právny úkon pre jeho

simuláciu, ale za platný právny úkon, a to z hľadiska jej formy, ale aj obsahu. Pokiaľ nevyšli v konaní najavo také skutočnosti, ktoré by jednoznačne nasvedčovali, že Rámcová zmluva nebola uzatvorená dňa 09. 01. 2003, ale v iný deň, napr. predložením osvedčenia od notára, prípadne iným relevantným dôkazom, alebo že by bola neplatná z iných, v § 39 OZ stanovených dôvodov, bol by okresný, ale aj odvolací súd absolútnu neplatnosť právneho úkonu skúmal ex offio. Konanie žalovaného pred, ale aj po dátume 09. 01. 2003, kedy ešte za žalovaného podpisoval právne úkony brat právneho predchodcu žalobcu ako oprávnená osoba, ale aj za pôsobnosti nového vedúceho odštepného závodu žalovaného Ing. A. v roku 2004 a v ďalších rokoch nasvedčuje tomu, že žalovaný sa od začiatku uzatvorenia Rámцovej zmluvy správal tak, že táto je platným právnym úkonom, inak by nemal dôvod uzatvárať k nej žiadne ďalšie dodatky a ani meniť jej obsah. Pritom to bol žalovaný, kto vyvolal jednania s právnym predchodcom žalobcu dňa 03. 12. 2004 a aj neskôr.

72. Vo vzťahu k námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení o absolútnej neplatnosti Rámцovej zmluvy a Dodatkov k nej z dôvodu neobvyklej praxe, odvolací súd konštatoval, že túto nie je možné vyvodit' z toho, že pred jej uzatretím mali zmluvné strany inú prax a že v štvrtročných kúpnych zmluvách z roku 2003 nie je o Rámцovej zmluve žiadna zmienka. Je však o nej zmienka v Dodávkových príkazoch vystavovaných žalovaným v rokoch 2002 a 2003 pre právneho predchodcu žalobcu, a to v ich hornej časti, kde sa nachádza údaj objednávka - cez ROZ, čo zrejme znamená Rámcová obchodná zmluva. Za podstatnú odvolací súd vyhodnotil okolnosť, že dňa 12. 12. 2003 zmluvné strany uzatvorili Dodatok, ktorým neúčtovanie zmluvnej pokuty za nedodané množstvá drevnej hmoty v roku 2003 žalovaným písomne dohodli. Postupovali tak v súlade s čl. 9 Rámцovej zmluvy, z ktorého vyplýva, že Rámcová zmluva sa mohla meniť len písomne uzatretými dohodami. Kúpne zmluvy uzatvorené na jednotlivé štvrtroky záväzok žalovaného platiť pokutu podľa čl. 8 Rámцovej zmluvy zmeniť nemohli, keďže neboli prehlásené za jej súčasť.

73. Odvolací súd zaujal právny názor, že pri uzatváraní Rámцovej zmluvy dňa 09. 01. 2003 bol dodržaný proces uzatvorenia zmluvy, ktorý pozostával z dvoch jednostranných právnych úkonov, ktorými bol návrh zmluvy a prijatie návrhu. Občiansky, aj Obchodný zákonník upravujú konkrétne zmluvné typy, ktoré môžu zmluvné strany uzatvárať, pričom zmluvná sloboda strán je vyjadrená aj v tom, že účastníci môžu uzavrieť aj inú zmluvu, ktorá nie je upravená v uvedených zákonoch. Táto skutočnosť vyplýva z § 269 ods. 2 ObchZ, na ktorý sa Rámcová zmluva odvoláva, pričom takáto právna úprava je určená najmä podnikateľom. Aj nepomenovaná zmluva, za akú je možné považovať Rámcovú zmluvu, ak má byť platným právnym úkonom, musí byť podľa § 37 OZ určitá.

74. Vo vzťahu k námietke žalovaného o nesprávnom posúdení Rámцovej zmluvy odvolacím súdom raz ako nepomenovanej a raz ako kúpnej zmluvy, odvolací súd poukázal na § 491 ods. 2 OZ a § 853 ods. 1 OZ a s prihliadnutím na námietky žalovaného ohľadom presného určenia Rámцovej zmluvy ako právneho úkonu, ktorý je alebo nie je možné pomenovať, sa opätovne zaoberal podstatnými náležitosťami Rámцovej zmluvy a jej minimálnym obsahom, a to aj vzhľadom k tomu, že rozhodnutia odvolacieho súdu, na nesprávnosť ktorých žalovaný poukazoval, boli zrušené.

75. Návrh na uzavretie Rámцovej zmluvy, k uzatvoreniu ktorej došlo dňa 09. 01. 2003, bol vyhotovený žalovaným a žalobca ho akceptoval. Z Rámцovej zmluvy vyplýva vôľa oboch strán byť viazaný celým obsahom tejto zmluvy počas piatich rokov, od roku 2003 do roku 2007. Už z jej názvu vyplýva, že šlo o zmluvu určenú podnikateľom, účelom ktorej bolo upraviť ich obchodný vzťah, o ktorom predpokladali, že bude trvať dlhodobejšie. Rovnako jej účelom bolo upraviť vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán tak, aby bolo možné na základe tejto Rámцovej zmluvy, ktorú podnikatelia vo svojej obchodnej praxi bežne používajú, realizovať v nej dohodnuté množstvá ihličnatej drevnej hmoty.

76. Podstatnou náležitosťou Rámcovej zmluvy tak, ako to vyplýva z § 269 ods. 2 ObchZ, ktorý upravuje nepomenované zmluvy a ktorou Rámcová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 09. 01. 2003 nesporne je, musí vždy byť jej predmet, ktorý musia zmluvné strany určiť dostatočne presne. Iné podmienky pre nepomenovanú zmluvu zákonom stanovené nie sú. Ustanovenie § 269 ods. 2 ObchZ tak umožnilo zmluvným stranám uzatvoriť zmluvu pri jasnom určení predmetu záväzku žalovaného dodať drevnú hmotu v konkrétnom množstve a sortimente aj bez dohody o cene, ktorá je podstatnou náležitosťou len kúpnej zmluvy upravenej v § 409 a nasl. ObchZ, nie však zmluvy nepomenovanej. Rámcová zmluva zo dňa 09. 01. 2003 preto nemôže byť kúpnu zmluvou tak, ako to žalovaný tvrdil v odvolaní. Z jej obsahu ani nevyplývalo, že by ňou mala byť, inak by ju boli zmluvné strany hneď uzatvárali ako zmluvu kúpnu a nie ako Rámcovú zmluvu.

77. Odvolací súd poukázal na § 491 OZ, ktorý upravuje tzv. analógiu legis, ktorú je potrebné aplikovať aj na obchodné vzťahy, pretože oba kódexy, a to Občiansky, ako aj Obchodný zákonník, tvoria jeden celok a sú vzájomne spojené. Vyplýva z neho aj to, že na záväzky, ktoré vznikajú zo zmlúv v zákone neupravených, je treba použiť ustanovenie zákona, ktoré upravuje záväzky im najbližšie, pokiaľ samotná zmluva neustanovuje inak. Rámcová zmluva uzatvorená medzi zmluvnými stranami môže byť blízka aj zmluve, ktorá nie je upravená ani v Obchodnom ani v Občianskom zákonníku a v takom prípade je použiteľná analógia iuris, zakotvená v § 853 OZ, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú zvlášť upravené ani týmto ani iným zákonom, sa riadia ustanoveniami toho zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie.

78. Odvolací súd pri interpretácii právneho úkonu - Rámcovej zmluvy posudzoval, či ide o uzavretie konkrétneho zmluvného typu, o ktorý môže ísť vždy len za predpokladu, že právny úkon obsahuje pojmové časti tej-ktorej zmluvy alebo ide o zmluvu nepomenovanú. Keďže Rámcová zmluva určuje dostatočne len záväzok žalovaného dodať predmet plnenia, a to množstvo, sortiment a kvalitu ihličnatej drevnej hmoty a záväzok žalobcu za túto zaplatiť dodávateľom stanovenú kúpnu cenu, dospel k záveru, že môže ísť jedine o zmluvu nepomenovanú. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 32Odo/924/2004 a rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Cob/64/2012, na ktoré poukázal žalovaný ohľadne toho, že ak nebola dohodnutá fixná kúpna cena a ani spôsob jej dodatočného určenia a prejav vôle účastníkov nesmeroval ani k uzavretiu zmluvy bez určenia kúpnej ceny či spôsobu jej určenia, nemožno dospieť k záveru, že zmluva je uzatvorená platne podľa § 409 a nasl. ObchZ. V prejednávanej veci sa však o posudzovanie platnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej podľa § 409 a nasl. ObchZ nejedná.

79. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozhodnutím NS SR, sp. zn. 1Obdo/22/2006 a rozhodnutiami NS ČR, sp. zn. 23Cdo/298/2009 a sp. zn. 22Cdo/1625/2002, na ktoré žalovaný poukázal s argumentáciou, že pri uzatvorení kúpnej zmluvy musí existovať dohoda medzi kupujúcim a predávajúcim o tom, ako sa dodatočne určuje cena, pričom z tohto spôsobu dodatočného určenia je možné dospieť k záveru, aká bude skutočná výška kúpnej ceny. Predmetom sporu však nie je určenie kúpnej ceny, ale zaplatenie zmluvnej pokuty, preto sa označené rozhodnutia prejednávanej veci netýkajú. Zmluvná pokuta nebola dohodnutá za porušenie zmluvnej povinnosti vyplývajúcej z kúpnej zmluvy, ale za porušenie povinností vyplývajúcich z Rámcovej zmluvy.

80. Odvolací súd nespochybnil tvrdenie žalovaného v odvolaní, že ak sa v Rámcovej zmluve strany dohodli, že cena sa bude určovať dohodou zmluvných strán, pričom sa bude vychádzať z cien obvyklých v regióne dodávateľa podľa situácie na trhu a kúpna cena sa mala prehodnocovať štvrťročne, už takáto dohoda sama o sebe vylučuje určenie ceny v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a je z nej zrejmé, že sa mala určiť až následne po uzatvorení zmluvy, ďalej že takáto dohoda nie je dohodou o spôsobe určenia ceny a ani dohodou o uzatvorení kúpnej zmluvy bez určenia kúpnej ceny tovaru, preto kúpna zmluva nemohla vzniknúť. Upozornil však, že žalovaný rieši

podmienky, ktoré sú nevyhnutné k tomu, aby bola platným právnym úkonom kúpna zmluva, nie však zmluva rámcová.

81. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia sa odvolací súd venoval ďalším námietkam žalovaného ohľadom absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy, konkrétne že k uzavretiu Rámcovej zmluvy došlo za neobvyklých okolností, a to nielen preto, že pred rokom 2003 nebolo obvyklé uzatvárať medzi žalovaným ako dodávateľom drevnej hmoty s jeho odberateľmi Rámcové zmluvy, so žalobcom zvlášť, ale nebolo obvyklé ani dohodať také množstvá dodávok drevnej hmoty, aké boli obsahom Rámcovej zmluvy uzavretej dňa 09. 01. 2003, pretože objem drevnej hmoty bol v Rámcovej zmluve dohodnutý 4 až 5-násobne väčší, než bolo obvyklé do roku 2003, ďalej že požiadavka na dodávku sortimentu a objemov drevnej hmoty sa prvýkrát objavila až v marci 2004, t. j. po 1. štvrtroku 2004, pričom takéto objednávky boli vyhotovené len 3 za tri štvrtroky roku 2004, a to dňa 15. 03. 2004, 30. 07. 2004 a 09. 09. 2004, že k uzavretiu štvrtročných kúpnych zmlúv v roku 2004 nedošlo, že sa v Rámcovej zmluve nikde nehovorí o tom, že majú byť uzatvárané dielčie kúpne zmluvy, že od roku 1998 do 1. kvartálu 2004 sa uzatvárali len štvrtročné zmluvy, riadne označené a očíslované, že sa v účtovných dokladoch za rok 2003 a za 1. kvartál 2004 nikde nehovorí o tom, že bola uzavretá Rámcová zmluva, že obchodná prax, ktorá je upravená v Rámcovej zmluve, sa začala uplatňovať až v marci 2004 a upravila sa ohľadom množstva dodávok pre rok 2005 medzi stranami Dodatkom č. 2 z 03. 12. 2004 tak, že množstvá a sortiment sa dostali na úroveň od roku 1998 do 1. kvartálu 2004 a zmluvné pokuty sa zrušili, že sa vo všetkých kúpno-predajných zmluvách uzavretých v roku 2003 uvádza, že sa zmluvná pokuta nedojednávajú, preto je nelogický Dodatok zo dňa 12. 12. 2003 o tom, že sa zmluvná pokuta za rok 2003 zrušila.

82. K spochybňovaniu pravdivosti Rámcovej zmluvy z dôvodu, že nebola uzatvorená dňa 09. 01. 2003, ale až vo februári alebo v marci 2004, odvolací súd vyslovil názor, že okolnosť spočívajúca v tom, že obchodná prax zavedená medzi zmluvnými stranami pred rokom 2003 bola taká, že Rámcová zmluva sa medzi žalobcom a právnym predchodcom žalobcu a žalovaným neuzatvárala, nemôže mať sama o sebe za následok neplatnosť Rámcovej zmluvy len preto, že sa zmluvné strany slobodne a vážne rozhodli takúto Rámcovú zmluvu pre najbližších 5 rokov uzatvoriť. Táto skutočnosť nemôže mať žiaden vplyv ani na jej pravdivosť tak, ako to žalovaný v odvolaní tvrdil, pretože úmyslom zmluvných strán bolo nesporne tak, ako to vyplýva aj z jej článku 1, upraviť rozsah dodávok ihličnatej hmoty žalovaným na základe prognózy jej spracovania u dodávateľa, t. j. u žalovaného, ktorú najlepšie poznal sám žalovaný. Je preto dôvodné predpokladať, že v čase uzatvorenia Rámcovej zmluvy o dodávkach ihličnatého dreva, žalovaný už vedel o rozsahu ťažby dreva, pretože sa musel spravovať plánom, bez ktorého by asi ťažko mohol dojednať také množstvo dreva, aké v Rámcovej zmluve dojednal. Tak, ako to vyplýva z § 10 vyhlášky č. 100/1977 Zb. o hospodárení s lesmi, ktorá bola účinná do 31. 08. 2005, a teda platila aj v čase uzatvorenia Rámcovej zmluvy, bolo možné ťažbu vykonávať len v rozsahu a do výšky ťažby určenej lesnými hospodárskymi plánmi, okrem prípadu odstraňovania následkov mimoriadnych prírodných vplyvov alebo inej škodlivej činnosti, kedy ide o náhodnú ťažbu, prípadne pri vyňatí lesného pozemku z lesného pôdneho fondu a pri odlesňovaní lesných pozemkov pre potreby lesného hospodárstva, kedy ide o mimoriadnu ťažbu. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že dohodnuté množstvo ihličnatého dreva zo sortimentu smrek a jedľa musel mať odštepny závod Kežmarok v plánovanej ťažbe, preto nemohlo ísť o množstvá dreva, ktoré by nebolo možné pre nemožnosť plnenia dodať tak, ako to žalovaný v konaní tvrdil, avšak nepreukázal. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že v Rámcovej zmluve bolo dohodnuté 4 až 5 násobne väčšie množstvo dreva, než bolo obvyklé do roku 2003, pretože dôkazy na toto jeho tvrdenie predložil len žalovaný. Jednalo sa o kontrahované množstvá v roku 2002 a 2003 svedčiacie o objeme ihličnatého dreva v množstvách cca 5.000 m³, pričom len za 1. štvrtrok 2004 dodal žalovaný žalobcovi cca 3.300 m³ dreva. Presné množstvo dreva, ktoré bolo dodané v rokoch 2002 a 2003, môže byť pritom podstatne vyššie, pretože aj z kúpnych štvrtročných zmlúv pre roky 2002 a 2003 vyplýva, že sa dohadovali množstvá s dodatkom, napr. 200 m³

a viac, pričom podstatný bol objem dreva potvrdený žalobcom v dodacích listoch, ktoré žalovaný v konaní nepredložil. Uvedené vyplýva aj z čl. 9 prvá veta Rámcovej zmluvy, v ktorom je upravené, že množstvo a akosť dreva budú konečné po jeho prevzatí odberateľom na mieste ním určenom. Nasvedčuje tomu aj to, že v dodávkových príkazoch predložených žalovaným je pri údají o objednávke odkaz na ROZ, ktorou je zrejme Rámcová obchodná zmluva. Ak teda aj priamo kúpne zmluvy neodkazujú na Rámcovú obchodnú zmluvu, nachádza sa tento odkaz na dodávkových príkazoch, ktoré žalovaný vystavoval pre žalobcu.

83. Za nepravdivé vyhodnotil odvolací súd aj tvrdenie žalovaného, že sa požiadavka na dodávku sortimentu a objemov drevnej hmoty objavila prvýkrát až v marci 2004, pretože žalovaný dodával žalobcovi drevnú hmotu podľa jeho požiadaviek už počas celého roku 2003 tak, ako sa na tom v Rámcovej zmluve dohodli a takéto požiadavky žalobca vo forme objednávok zaslal žalovanému aj pre 2., 3. a 4. štvrťrok roku 2004, ktoré však žalovaný neakceptoval a bez uvedenia akéhokoľvek relevantného dôvodu prestal žalobcovi drevnú hmotu dodávať a do konca roka 2004 mu nedodal nič.

84. K tvrdeniu žalovaného, že v Rámcovej zmluve sa nikde nehovorí o tom, že majú byť uzatvárané dielčie kúpne zmluvy, odvolací súd uviedol, že z jej čl. 3. posledná veta vyplýva, že plnenie sortimentov sa dohodlo pravidelne počas celého kalendárneho roka podľa požiadaviek odberateľa a z čl. 6 vyplýva, že sa bude dohodnutý sortiment dodávať štvrťročne, čo znamená, že ak by aj žalobca žiadnu požiadavku na dodávku dreva nedal, neznamená to, že by žalovaný nebol mohol plniť celé kontrahované množstvo v nadväznosti na čl. 3. a 6. Rámcovej zmluvy aj v posledný mesiac kalendárneho roka 2004. Zmluvné strany si za pomerne dlhé obdobie vzájomného obchodovania s drevom zaviedli prax uzatvárať štvrťročné kúpne zmluvy a pravidelnosť plnenia záväzku dohodnutého so žalovaným v Rámcovej zmluve si vyložili tak, že uzatvárali štvrťročne kúpno-predajné zmluvy, návrhy ktorých na základe požiadaviek žalobcu vyhotovil žalovaný a žalobca s nimi vyjadroval súhlas. Predmetom Rámcovej zmluvy práve z toho dôvodu, že je zmluvou nepomenovanou, nie je a ani nemusí byť dohoda o tom, akým konkrétnym spôsobom sa budú dodávky dohodnutého množstva a sortimentu drevnej hmoty realizovať, o to skôr, že tieto bolo možné realizovať priamo na základe Rámcovej zmluvy aj ústnymi dohodami medzi žalobcom a žalovaným.

85. Podľa odvolacieho súdu ani obchodná prax, ktorou mienil žalovaný preukázať, že od roku 1998 až do roku 2003 nebolo obchodovanie medzi zmluvnými stranami založené na Rámcovej zmluve, ale na štvrťročných, riadne označených kúpnych zmluvách, nemohla na platnosti Rámcovej zmluvy a ani na posúdení listiny - Dohody o neúčtovaní zmluvnej pokuty pre rok 2004 nič zmeniť.

86. Tá skutočnosť, že v účtovných dokladoch, zrejme žalovaného, za rok 2003 a za 1. štvrťrok 2004, sa nikde nehovorí o tom, že bola uzavretá Rámcová zmluva a že aj z tohto dôvodu sa prax zavedená Rámcovou zmluvou začala uplatňovať až v marci 2004, ktorú žalovaný v konaní namietal, tiež nemá na platnosť Rámcovej zmluvy žiaden podstatný vplyv, keďže žalovaný na základe Rámcovej zmluvy uzatvorenej dňa 09. 01. 2003 v priebehu celého kalendárneho roka 2003 a aj 1. štvrťroku 2004 sám vystavoval dodávkové príkazy s odkazom na objednávku cez ROZ, žalobcovi vystavil faktúry za ním dodanú drevnú hmotu a od žalobcu inkasoval kúpne ceny bez akýchkoľvek výhrad.

87. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že sa vo všetkých kúpno-predajných zmluvách uzavretých v roku 2003 uvádza, že sa zmluvná pokuta nedojeďnáva, v dôsledku čoho považoval za nelogické uzatvorenie Dodatku zo dňa 12. 12. 2003 o tom, že sa zmluvná pokuta za rok 2003 nebude účtovať, odvolací súd poukázal na čl. 9 Rámcovej zmluvy, ktorej obsah bolo možné meniť len na základe písomnej dohody zmluvných strán formou dodatku odsúhlaseného obidvoma stranami. Dodatok zo dňa 12. 12. 2003, rovnako ako aj Dodatok zo dňa 03. 12. 2004, ktorým žalovaný dohodol zrušenie zmluvnej

pokuty upravenej v Rámцovej zmluve,
boli výsledkom akceptácie dojednání obsahnutých v Rámцovej zmluve.

88. Vo vzťahu k množstvu judikátov, ktoré žalovaný v konaní uvádzal na podporu svojich tvrdení o absolútnej neplatnosti Rámцovej zmluvy uzatvorenej zmluvnými stranami dňa 09. 01. 2003, ako aj Dodatku k nej zo dňa 12. 12. 2003, odvolací súd uviedol, že sa s nimi oboznámil a v podstatnom sa s nimi stotožňuje. Žalovaný konkrétne poukazoval na to, že absolútna neplatnosť je objektívna kategória, ktorá nie je závislá od subjektívnych okolností, pre ktorú nie je významné, či ju spôsobila jedna zo zmluvných strán, čo vyplynulo z rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 20Cdo/899/1999, ďalej že skutočnosti rozhodné pre posúdenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu nespádajú do okruhu skutočností, ohľadne ktorých má účastník konania dôkaznú povinnosť a povinnosť preukazovať svoje tvrdenia, ktorý názor vyplýva z rozsudku NS ČR, sp. zn. 28Cdo/1083/2002 a že ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, prihliada súd i bez návrhu a že súd nie je povinný z úradnej povinnosti skúmať všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorého platnosť na návrh účastníka preskúmava (rozsudok NS ČR, sp. zn. 22Cdo/752/1992).

89. Vo vzťahu k dohode o zmluvnej pokute, odvolací súd poukázaním na § 544 ods. 1 a 2 OZ uviedol, že zmluvná pokuta, ktorá je obsahom čl. 8 Rámцovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, bola dohodnutá v súlade s § 300 až § 302 ObchZ a nadväzuje na právnu úpravu v § 544 a § 545 OZ, čo znamená, že zmluvná pokuta dohodnutá v rámci obchodnoprávneho vzťahu, keď obaja účastníci tohto zmluvného vzťahu sú podnikatelia, sa riadi relevantnými ustanoveniami Občianskeho, ako aj Obchodného zákonníka a je prejavom slobodnej vôle dvoch podnikateľov. Podmienkou platného uzavretia dohody o zmluvnej pokute je vždy jej písomná forma tak, ako to vyplýva z § 544 ods. 2 OZ, čo bolo v prejednávanej veci splnené, keďže dohoda o zmluvnej pokute je obsahnutá v čl. 8 Rámцovej zmluvy a v ňom je určená aj výška pokuty, a to pevnou sumou 500,-Sk za každý m3 nedodanej drevnej hmoty žalovaným, bez ohľadu na sortiment. Splnená je aj ďalšia podmienka, a to určenie povinnosti, na zabezpečenie ktorej je zmluvná pokuta dohodnutá, a to nedodanie riadne dohodnutého množstva drevnej hmoty za rok 2004 v množstve 14.000 m3, z ktorého žalovaný nedodal 10.002,10 m3 žalobcom požadovaného dreva.

90. Z gramatického a logického výkladu čl. 8 Rámцovej zmluvy jednoznačne vyplýva, že právo na uplatňovanie zmluvnej pokuty nie je podmienené uzatvorením kúpnej zmluvy a ani inej zmluvy a nie je viazané ani na sortiment, ale len na nedodané a žalobcom požadované množstvo. Z tohto dôvodu súd nemohol prihliadnuť na žalovaným uvádzané rozhodnutia (NS SR sp. zn. 5Cdo/39/2003, NS ČR sp. zn. 32Odo/626/2003 a sp. zn. 32Clo/24/2010, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 22Cb/26/2003 a ďalšie), z ktorých podľa názoru žalovaného vyplýva, že uzatvorením Rámцovej zmluvy došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, avšak so záväzkami, ktoré vyplývajú len z Rámцovej zmluvy samotnej. Podľa žalovaného, zmluvná pokuta sa týka realizačných zmlúv, a to nedodania požadovaného a zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva. Požadované a zmluvne zabezpečené drevo sa týkalo len realizačných zmlúv, až na ich základe vznikla povinnosť dodať drevnú hmotu, nie na základe Rámцovej zmluvy. S týmto názorom sa súd nestotožnil a uviedol, že zmluvná pokuta nebola dohodnutá v žiadnom inom právnom úkone, len v Rámцovej zmluve a ak sa aj zmluvné strany dohodli na jej neúčtovaní, nemôže to mať na platnosť jej dojednania v čl. 8 Rámцovej zmluvy zo dňa 09. 01. 2003 žiadny vplyv.

91. Odvolací súd poukázaním na rozsudok NS SR, sp. zn. MOBdoV/4/2003 uviedol, že zo správania sa žalovaného v 2., 3. a 4. štvrtroku 2004 vyplýva, že žalobcovi za toto obdobie napriek ním doručeným objednávkam nedodal žiadne množstvá drevnej hmoty, preto zmluvnú pokutu za porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného vyúčtoval žalobca oprávnene. Odvolací súd zaujal právny názor, že záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu žalovaným bol dohodnutý v Rámцovej

zmluve medzi oboma zmluvnými stranami sporu platne, pričom na jeho platnosť nemá vplyv ani tá skutočnosť, ktorú tvrdil žalovaný v odvolaní, že strany dohodli zmluvnú pokutu pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti iba jednou zmluvnou stranou, ktorý postup zásadám poctivého obchodného styku neodporuje (rozsudok NS SR, sp. zn. 4Obdo/4/1999).

92. Vo vzťahu k dohode o neúčtovaní zmluvnej pokuty odvolací súd poukázal na to, že z jednaní žalovaného na konci roka 2004 vyplývala jeho snaha ako dodávateľa dreva dohodnúť sa so žalobcom na tom, aby mu za nedodané množstvá konkrétneho sortimentu drevnej hmoty v roku 2004, rovnako ako v roku 2003, žalobca zmluvnú pokutu nevyúčtoval. Preto sa právny predchodca žalobcu a štatutárny zástupca žalovaného Ing. A. stretli a dohodli na tom, že svoje vzťahy budú ďalej riešiť dodatkom k Rámcovej zmluve o dodávkach ihličnatého dreva, návrh ktorého vypracoval žalovaný a predložil ho žalobcovi. Žalobca ho ešte pred podpisom žalovaného doplnil o niektoré údaje, najmä o jeho platnosť až od 01. 01. 2005. Zmluvné strany dodatkom zmenili nielen čl. 5 Rámcovej zmluvy, týkajúci sa množstiev pri jednotlivých sortimentoch tak, že tieto žalovaný ako dodávateľ znížil len na 3.000 m³ za rok, ale aj čl. 6, kde menili spôsob určenia ceny pre sortiment 1 a 2 a čl. 8, ktorý upravoval sankcie, týmto dodatkom zrušili celkom. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným tak došlo dňa 03. 12. 2004 k uzatvoreniu Dodatku č. 2 k Rámcovej zmluve, v ktorom je už správne uvedené IČO odštepného závodu Kežmarok „36 461 393“ a ktorý riaditeľ žalovaného Ing. A. bez výhrad podpísal. V čl. 4 zmluvné strany prehlásili dodatok za súčasť Rámcovej zmluvy.

93. Vzhľadom k tomu, že do záhlavia Dodatku č. 2 sa údaj o platnosti dodatku dostal až od 01. 01. 2005, ktorý si žalovaný zrejme nevšimol, avšak s jeho obsahom súhlasil, dohoda o účtovaní zmluvnej sankcie zostala podľa čl. 8 Rámcovej zmluvy, ktorý bol zrušený až od 01. 01. 2005, pre rok 2004 v platnosti.

94. Žalovaný v konaní tvrdil, že medzi ním a právnym predchodcom žalobcu Ing. A. bola uzavretá v ten istý deň, a to dňa 03. 12. 2004, aj ďalšia Dohoda k Rámcovej zmluve o dodávkach ihličnatého dreva, ktorú za žalovaného podpísal vedúci odštepného závodu Kežmarok Ing. A., o tom, že si odberateľ nebude uplatňovať zmluvnú pokutu za nedodané množstvo ihličnatého dreva, ktoré vyplývalo z Rámcovej zmluvy ani za rok 2004. Žalovaný však do spisového materiálu predložil len fotokópiu tejto Dohody, ktorú nie je možné posúdiť ako platný právny úkon, keďže bola predložená len v nečitateľnej fotokópii a jej originál nemá k dispozícii žalovaný ani žalobca. Za podstatné však odvolací súd označil, že žalovanému sa v konaní nepodarilo preukázať, že ju právny predchodca žalobcu skutočne podpísal, čo pri jeho výsluchu poprel. Poprel aj to, že by bol na nej jeho podpis (č. l. 170 spisu), preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď ako neúčelný zamietol opätovný návrh žalovaného na jeho výsluch, rovnako zamietol aj opätovný výsluch Ing. A., ktorý sa k okolnostiam uzatvorenia Dohody o neúčtovaní zmluvnej pokuty za rok 2004 už raz vyjadroval. Z jej obsahu nevyplýva, že by mala byť zrušená zmluvná pokuta v roku 2004, vyplýva z nej len to, že ju žalobca nebude účtovať, čo sa však žalovanému v konaní preukázať nepodarilo.

95. Iný dôkaz, než nečitateľnú fotokópiu dohody zo dňa 03. 12. 2004, žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že medzi ním a žalobcom bola zmluvná pokuta dohodnutá v čl. 8 Rámcovej zmluvy pre rok 2004 zrušená, nepredložil. Za nepravdivé preto odvolací súd vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že zmluvná pokuta bola dohodnutá medzi zmluvnými stranami až od roku 2003, resp. až od marca 2004, kedy malo podľa jeho názoru dôjsť k uzavretiu antidatovanej Rámcovej zmluvy. Pokiaľ ide o pravosť a pravdivosť údajov obsiahnutých v Dohode zo dňa 03. 12. 2004, odvolací súd sa s nimi vysporiadal v bode 215. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

96. Žalovaný mal záujem okrem zrušenia a neúčtovania zmluvnej pokuty riešiť

aj množstvo a sortiment ihličnatého dreva dohodnutého v Rámcovej zmluve z roku 2003. Výsledkom jednaní zmluvných strán bol Dodatok č. 2 zo dňa 12. 12. 2004, v ktorom zmluvné strany dohodli podstatne nižšie množstvá drevnej hmoty, a to len 3.000 m3 na celý rok 2005 oproti 14.000 m3 podľa Rámcovej zmluvy. Z takto kontrahovaného množstva dreva žalovaný nedodal žalobcovi v roku 2005 cca 1.600 m3 dreva a v nasledujúcich rokoch mu už nedodával nič. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že k takémuto razantnému zníženiu množstva ihličnatého dreva došlo len preto, aby sa množstvo dostalo na úroveň rokov 1998

po 1. štvrtrok 2004, pretože nielen v roku 2002, ale aj v roku 2003 boli reálne dodané množstvá dreva zo strany žalovaného žalobcovi podstatne vyššie, než len 3.000 m3 za rok.

97. Poukázaním na § 300 a § 301 ObchZ, odvolací súd k základu a výške zmluvnej pokuty uviedol, že zmluvná pokuta, zaplatenie ktorej je predmetom sporu, je obsahom čl. 8 Rámcovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným a bola dohodnutá pre prípad nedodania požadovaného a v Rámcovej zmluve (nie inej) zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva z dohodnutých sortimentov vo výške 500,-sk za každý nedodaný m3 drevnej hmoty. Zmluvné strany síce dohodli zmluvnú pokutu aj pre prípad ustanovení uvedených v čl. 6 Rámcovej zmluvy - cenový konsenzus, avšak jej zaplatenie nie je predmetom sporu, preto sa touto časťou dojednávania súd nezaoberal.

98. Odvolací súd uviedol, že ak žalovaný uzatváral so žalobcom písomné kúpne zmluvy v roku 2003 a v 1. štvrtroku 2004, bolo to výlučne na dobrovoľnej báze. Z kúpnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným na 1. štvrtrok 2004 vyplýva, že sa v nej žalovaný zaviazal dodať žalobcovi spolu 3.000 m3 dreva, a to ihličnatej vlákničky V.TR

bez mäkkej hniloby v množstve 1.500 m3 a ihličnatých priemyselných výrezov III.AB v špecifikovanej dĺžke a hrúbke v množstve 1.500 m3. Žalovaný však za 1. štvrtrok a dva týždne 2. štvrtroku, t. j. za obdobie od 02. 01. 2004, kedy bola uzatvorená Kúpno-predajná zmluva č. 7/2004 na 1. štvrtrok 2004 do 14. 04. 2004, dodal žalobcovi 3.297, 90 m3 drevnej hmoty, o čom svedčí zoznam prijatých faktúr (č. 1. 23 spisu) predložený žalobcom, ktoré vystavil žalovaný. V nich žalovaným fakturovanú kúpnu cenu vo výške 5 812 159,40,-Sk žalobca žalovanému zaplatil, čo medzi stranami nebolo sporné.

99. V intenciách Rámcovej zmluvy objednal žalobca u žalovaného objednávkou zo dňa 15. 03. 2004 na 2. štvrtrok 2004 spolu 3.500 m3 dreva. Zároveň v nej požadoval dodanie aj toho množstva za 1. štvrtrok, ktoré mu žalobca (správne malo znieť „žalovaný“) nedodal. Jednalo sa o rozdiel 202,10 m3, ktorý žalobca požadoval dodať k plneniu žalovaného za 1. štvrtrok 2004 a ktorý vznikol medzi skutočne dodaným množstvom 3.297,90 m3 a množstvom 3.500 m3, ktoré zodpovedalo pri rovnomernom plnení zo strany žalovaného 1-ne z množstva 14.000 m3 dreva, dohodnutého stranami v čl. 3 a čl. 6 Rámcovej zmluvy. Žalobca tak doobjednal u žalovaného ešte 202,10 m3 drevnej hmoty, spadajúce pod rovnomerné plnenie pripadajúce na jeden štvrtrok v rozsahu 3.500 m3 dreva. Objednávkou zo dňa 30. 07. 2004 objednal žalobca u žalovaného na 3. štvrtrok spolu 3.000 m3 ihličnatej vlákničky oproti dohodnutému množstvu 3.500 m3 a na 4. štvrtrok 2004 objednal objednávkou zo dňa 09. 09. 2004 spolu 3.300 m3 ihličnatej vlákničky oproti dohodnutému množstvu 3.500 m3 na každý štvrtrok. Vznikol tak rozdiel 700 m3 drevnej hmoty, ktorý žalobca od žalovaného v roku 2004 nepožadoval dodať vôbec.

100. Odvolací súd tak dospel k záveru, že ak žalobca nepožadoval v roku 2004 celé množstvo ihličnatej vlákničky tak, ako sa v Rámcovej zmluve dohodol, ale žiadal od žalovaného za celý rok 2004 len 13.300 m3, z čoho mu žalovaný reálne dodal 3.297,90 m3, predstavuje rozdiel 10.002,10 m3 nedodaného a žalobcom požadovaného dreva, základ pre uplatnenie a vymáhanie zmluvnej pokuty žalobcom. Základom pre uplatnenie a vymáhanie zmluvnej pokuty preto nie je žalobcom v žalobe deklarované množstvo 10.702, 90 m3 ihličnatej drevnej hmoty. Z tohto dôvodu mu nemohlo vzniknúť právo na zaplatenie zmluvnej pokuty za ním nepožadované množstvo 700 m3 ihličnatého dreva vo výške 350 000,-Sk. Túto časť zmluvnej

pokuty si preto žalobca uplatnil a vymáha bez právneho dôvodu.

101. Ak teda žalovaný ako dodávateľ nedodal v roku 2004 žalobcovi z dohodnutého množstva 14.000 m³ množstvo 10.002,10 m³, porušil povinnosť, na ktorú sa písomne zaviazal v Rámcovej zmluve, v dôsledku čoho vzniklo žalobcovi právo v súlade s § 300 a nasl. ObchZ a § 544 a nasl. OZ vyúčtovať zmluvnú pokutu v dohodnutej výške, ktorú žalovaný namietal až v priebehu odvolacieho konania.

102. Rovnako až v priebehu odvolacieho konania žalovaný vzniesol požiadavku na použitie moderačného práva zmluvnej pokuty odvolacím súdom s poukazom na § 301 ObchZ s odôvodnením, že žalobcom uplatnená zmluvná pokuta nie je s prihliadnutím k hodnote a významu zabezpečovanej povinnosti pokutou primeranou.

103. Odvolací súd za účelom aplikácie § 301 ObchZ vykonal ohľadne tvrdenia žalovaného dokazovanie. Poukázaním na §§ 300 a 301 ObchZ a §§ 544 a 545 OZ konštatoval, že zmluvná pokuta bola dohodnutá zmluvnými stranami pevnou sumou. Odvolací súd pri skúmaní primeranosti či neprimeranosti dojednanej výšky zmluvnej pokuty 500,-Sk za 1 m³ nedodanej drevnej hmoty prihliadol na hodnotu zabezpečovanej povinnosti, ktorou mala byť dodávka drevnej hmoty požadovaná žalobcom v rozsahu 10.002,10 m³, dodaných ešte v roku 2004, ktoré žalovaný bez uvedenia dôvodu žalobcovi nedodal. Odvolací súd prihliadol na všetky okolnosti prejednávanej veci a konkrétneho prípadu, ako aj na dôvody, ktoré zmluvné strany k dohodnutiu posudzovanej výšky zmluvnej pokuty viedli a prihliadol aj k okolnostiam, ktoré ju sprevádzali, pričom dospel k záveru, že zmluvná pokuta je neprimerane vysoká. Odvolací súd pri posudzovaní významu zmluvnou pokutou zabezpečovanej povinnosti dodať žalobcovi ním požadované množstvo drevnej hmoty, vychádzal z tej skutočnosti, že s prihliadnutím na komoditu, akou je drevná hmota ako bežne dostupný artikel na trhu v Slovenskej republike, a to aj vzhľadom na jej dostupnosť a množstvo, nemohlo nedodanie požadovaného množstva žalovaným nastoliť u žalobcu taký stav, že by si aj bez týchto dodávok od žalovaného nebol býval schopný zaobstarať rovnaké množstvo a sortiment drevnej hmoty od iných dodávateľov, napr. od Lesov SR, š. p., ktoré disponujú s oveľa väčším rozsahom a dispozičnými oprávneniami s ťažbou dreva ako žalovaný, prípadne aj od súkromných vlastníkov lesov, ak by bol býval v takej situácii, že by mu bola hrozila napr. vysoká penalizácia, príp. iné značne vysoké škody. O tom, že nedodanie požadovaného množstva drevnej hmoty od 15. 04. 2004 do konca roka 2004 nebolo pre žalobcu likvidačné, a teda že nemusel hľadať náhradné riešenie, svedčí aj to, že naďalej podnikal a už v decembri 2004 súhlasil s podstatne nižšími množstvami dreva pre rok 2005, než aké boli dohodnuté v Rámcovej zmluve.

104. Na základe uvedeného odvolací súd zastal právny názor, že pre žalobcu nemala kontrahovaná dodávka a požadované množstvo drevnej hmoty až taký význam, pretože sa nesprával tak, že by mu na dodaní drevnej hmoty záležalo, keď sa plnenia z Rámcovej zmluvy žiadnym spôsobom v priebehu roka 2004 vo vzťahu k žalovanému nedomáhal. Žalobca nejavil žiadny záujem o to, aby od apríla 2004 dosiahol od žalovaného včasné a riadne plnenie dodávok dreva, a to ani sčasti. Nevyvolal žiadne jednania so žalovaným a ani dodávky dreva u neho neurgoval. Faktom je, že ani žalovaný na objednávky žalobcu pre 2. až 4. štvrt'rok žiadnym spôsobom nereagoval a žiadny dôvod, pre ktorý z jeho strany nedošlo k plneniu Rámcovej zmluvy žalobcovi neoznámil. Aj keď žalobca mohol uplatniť právo na zaplatenie zmluvnej pokuty za rok 2004, od 01. 01. 2005 (keďže žalovaný mal možnosť dodať žalobcom požadované množstvo do 31. 12. 2004) žalobca reagoval vyúčtovaním zmluvnej pokuty až v roku 2007. Z takéhoto správania žalobcu odvolací súd usúdil, že účel, ktorý sa dojednaním zmluvnej pokuty zmluvnými stranami sleduje, a to zabezpečiť splnenie zmluvnej povinnosti bezprostredne v reálnom čase, kedy jej zaplatenie má ešte donucovací význam a kedy by splnenie povinnosti žalovaným mohol vynútiť aj v súdnom konaní, nevyužil. Naopak, sám súhlasil s tým, že žalovaný aj do budúcnosti, a teda pre rok 2005 zníži rozsah dodávok zo 14.000 m³ dreva ročne na 3.000 m³ dreva ročne, čo evokuje, že na väčšom rozsahu drevnej hmoty nemal ani záujem. Faktom je, že

Rámcovú zmluvu, ktorú uzavreli zmluvné strany na dobu 5 rokov, ani jedna zo strán v rozhodujúcom čase nevypovedala a ani od nej neodstúpila.

Žalobca sa bez akýchkoľvek ďalších nárokov vzdal práva na zaplatenie zmluvnej pokuty nielen v roku 2003, ale aj pre ďalšie roky, počnúc rokom 2005 a len pre jediný rok 2004 na jej zaplatení trval napriek tomu, že sa plnenia z Rámcovej zmluvy u žalovaného a ani na súde nedomáhal.

105. Ohľadne posúdenia výšky primeranosti zmluvnej pokuty k hodnote povinnosti zabezpečenej zmluvnou pokutou, odvolací súd vyslovil názor, že pokiaľ si zmluvné strany dohodli výšku zmluvnej pokuty 500,-Sk za m³ paušálne bez ohľadu na to, o aký sortiment dreva šlo, pričom ceny jednotlivých sortimentov boli rôzne, je zmluvná pokuta vo vzťahu

k týmto cenám a k cene celej dodávky, ktorú sa zaviazal žalovaný v roku 2004 pre žalobcu

na základe jeho požiadaviek uskutočniť, neprimeraná. Odvolací súd preto využil moderačné právo a neprimerane vysokú zmluvnú pokutu uplatnenú a vymáhanú žalobcom, časť ktorej vymáha v mene HOTEL-a KRYM, s. r. o., s poukazom na § 301 ObchZ. na základe voľnej úvahy, znížil. Aj keď je možnosť súdu znížiť zmluvnú pokutu neobmedzená, veriteľ má vždy právo na pokutu aspoň do výšky vzniknutej škody, ktorú sa však žalobcovi v prejednávanej veci preukázať nepodarilo. Za účelom preukázania výšky škody, ktorá mohla žalobcovi

v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného dodať mu požadované množstvo ihličnatej drevnej hmoty vzniknúť, predložil žalobca listinné dôkazy. Z dokladov predložených žalobcom vyplynulo len to, že žalobca uzavrel so spoločnosťou P.F.A. zmluvu na dodávku 14.400 m³ dreva v roku 2004, z ktorého mu dodal množstvo dreva, bez bližšej špecifikácie

napr. v dodacích listoch, fakturované faktúrami, zoznam ktorých predložil súdu bez takých dôkazov, z ktorých by bolo možné ním deklarovanú výšku škody v sume 6 527 450,-Sk, ktorá suma zodpovedala stratám za nedodané množstvo dreva 10.702,10 m³, zistiť. Zo súhrnu faktúr vyplýva len to, že právny predchodca žalobcu fakturoval, nie však, že aj reálne dodal tovar, ktorý nie je špecifikovaný napr. dodacími listami a je preukazovaný žalobcom len dvoma faktúrami, ktoré nie sú potvrdené odberateľom za sumu 5 335 301,-Sk.

106. Ani z objednávky spoločnosti Holz-Import-Export, s. r. o., ktorá si u žalobcu objednala 2.000 m³ dreva na rok 2004, žiadny vznik škody u žalobcu zapríčinený žalovaným nevyplýva. Žalobca nepredložil súdu také dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že musel drevo, ktoré sa zaviazal dodať spoločnosti P.F.A. a spoločnosti Holz-Import-Export, s. r. o. po tom, ako mu ho nedodal žalovaný, aj to nie v množstve 14.400 m³, ale menej, objednať u iného dodávateľa dreva, pričom na dodávky pre spoločnosť Holz-Import-Export, s. r. o. by mu už

ani kontrahované množstvá so žalovaným podľa Rámcovej zmluvy pri plnej realizácii dodávok žalovaným neboli stačili, keďže ich množstvo presahovali. Žalobca nepreukázal ani to,

že by bol inému dodávateľovi dreva zaplatil za ním dodané drevo uvedeným spoločnosťam vyššiu sumu, než cenu, ktorú by bol platil žalovanému. Nepreukázal ani to, že by bol skutočne kontrahované množstvo tejto spoločnosti reálne dodal a ani to, že by mu v súvislosti

s nedodaním drevnej hmoty žalovaným bola vznikla povinnosť vo vzťahu k tejto spoločnosti zaplatiť akékoľvek sankcie, ktoré by mohli byť pre neho škodou za to, že včas nedodal drevo, na dodanie ktorého sa zaviazal.

107. Napriek tomu, že sa žalobcovi v súvislosti s nedodaným množstvom drevnej hmoty žalovaným nepodarilo preukázať vznik akejkoľvek škody, neznamená to, že by nemal nárok

na zmluvnú pokutu, ktorá je svojou povahou paušalizovanou náhradou škody, keďže

k porušeniu povinnosti zabezpečenej zmluvnou pokutou zo strany žalovaného došlo. Aj keď

sa vznik a výška škody žalobcovi nepodarilo v konaní preukázať, pričom mu mohla

v dôsledku porušenia povinnosti zabezpečenej zmluvnou pokutou vzniknúť, nie je sama

o sebe kritériom pre úvahu súdu o neprimeranosti zmluvnej pokuty a ani pre úvahu

o zodpovedajúcej miere jej zníženia, pretože určuje len hranicu, pod ktorú nie je možné pokutu znížiť.

Odvolací súd vyslovil názor, že v prejednávanej veci uplatnená a vymáhaná zmluvná pokuta dohodnutá za 1 m³ nedodaného dreva vo výške 500,-Sk je neprimerane vysoká,

a to aj vzhľadom na jej konečnú, žalobcom uplatnenú sumu.

108. Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd znížil žalobcom uplatnenú a vymáhanú pokutu, ktorej správna výška mala byť uplatnená len v sume 5 001 050,-Sk a nie v sume 5 335 301,-Sk, zo sumy 5 001 050,-Sk na polovicu, čo zodpovedá sume 2 500 525,-Sk (neoprávnené uplatnená a vymáhaná zmluvná pokuta zodpovedala čiastke 350 000,-Sk.). Žalobcovi tak na základe platne dojednanej zmluvnej pokuty vzniklo po jej moderácii vykonanej odvolacím súdom právo na jej zaplatenie v zníženej výške 2 500 525,-Sk, v prepočte 83 002,22 eur, ktorú sumu je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi spolu s 9,4% úrokom z omeškania vo výške stanovenej v súlade s § 369 a § 502 ObchZ od 31. 05. 2007 až do jej zaplatenia (výpočet zmluvnej pokuty za rok 2004 z požadovaného a nedodaného množstva: 10.002,10 m³ x 500,-Sk predstavuje 5 001 050,-Sk).

109. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 350 000,-Sk, v prepočte 11 617,87 eur, uplatnenej a vymáhanej žalobcom bez právneho dôvodu a sumy 2 500 525,-Sk, v prepočte 83 002,22 eur, o ktorú odvolací súd uplatnenú a vymáhanú zmluvnú pokutu znížil, t. j. v celkovej sume 94 620,09 eur spolu s 9,4% úrokom z omeškania z týchto súm od 31. 05. 2007 do zaplatenia zamietol. Vo zvyšnej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie, aj keď z iného právneho dôvodu, a to z dôvodu jej zníženia odvolacím súdom na základe jeho voľnej úvahy, podľa § 387 C. s. p. potvrdil. Žalovaný je tak povinný zaplatiť zmluvnú pokutu uplatnenú a vymáhanú žalobcom v súlade s § 544 a § 545 OZ, v nadväznosti na § 300 ObchZ, za použitia § 301 ObchZ v sume 83 002,22 eur s 9,4% úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 31. 05. 2007 až do zaplatenia tak, ako o nej správne rozhodol prvoinštančný súd v rozhodnutí napadnutom odvolaním, ktoré odvolací súd v tejto časti potvrdil.

110. K argumentácii žalovaného, že v súčasnosti už žalobca nemá oprávnenie vystupovať podľa § 530 OZ v mene spoločnosti HOTEL KRYM, s. r. o., pretože podľa § 324 ObchZ už došlo k zániku záväzku, keďže je pohľadávka vymožená, odvolací súd uviedol, že aj keď na základe exekučného titulu, ktorý bol po vymožení pohľadávky v exekučnom konaní Ústavným súdom SR zrušený, v dôsledku čoho môže nastať situácia, že v prípade hoc aj čiastočného úspechu žalovaného v prejednávanej veci, by sa mohlo na strane žalobcu a tretej osoby, v mene ktorej žalobca vymáha ním postúpenú časť pohľadávky týkajúcu sa zmluvnej pokuty, jednať po právoplatnosti tohto rozhodnutia o bezdôvodné obohatenie vyplývajúce z § 451 ods. 2 OZ, keďže by k nemu mohlo dôjsť z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, faktom ostáva, že takto poskytnutým plnením povinnosť žalovaného voči žalobcovi nezaniká a žalobca je stále aktívne legitimovaný z titulu ním uplatňovaného hmotnoprávneho nároku a pohľadávku oprávnené vymáha aj pre HOTEL KRYM, s. r. o. vo svojom mene, avšak na jeho účet, a to v súlade s § 530 OZ. Za nepravdivé preto odvolací súd vyhodnotil tvrdenie žalovaného o tom, že ani v súčasnosti nie je možné, ak by HOTEL KRYM, s. r. o. nevstúpil na strane žalobcu z vlastnej iniciatívy do tohto konania, konať so žalobcom podľa § 530 OZ a že by odvolací súd musel žalobu v časti postúpenej pohľadávky zamietnuť z dôvodu, že žalobca nie je na vymáhanie tejto časti pohľadávky aktívne legitimovaný.

111. O nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v nadväznosti na § 255 C. s. p. tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu, pretože ich pomer úspechu a neúspechu vo vzťahu k celému predmetu konania bol takmer rovnaký.

112. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 19. 02. 2018 v spojení s opravným uznesením, č. k. 43Cob/82/2017-1536 zo dňa 15. 02. 2018, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici postupom podľa § 378 ods. 1 C. s. p. a § 224 C. s. p. opravil rozsudok, č. k. 43Cob/82/2017-1501 zo dňa 15. 02. 2018 v časti jeho poučenia tak, že do poučenia doplnil poučenie o možnosti podať proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie.

113. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené (2. výrok - pozn. dovolacieho súdu), podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný dovolanie (pisomným podaním zo dňa 13. 04. 2018, súdu prvej inštancie doručené dňa 16. 04. 2018), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanoveniami podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p., namietajúc nesprávne právne posúdenie Rámcovej zmluvy a aktívnej legitímácie žalobcu. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 43Cob/82/2017-1501 zo dňa 15. 02. 2018 zmenil a žalobu v plnom rozsahu podľa § 449 ods. 3 C. s. p. zamietol. Pre prípad úspechu si uplatnil nárok na náhradu trov celého konania, resp. náhradu trov dovolacieho konania pre prípad, ak dovolací súd zruší len rozhodnutie odvolacieho súdu.

114. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/6/2017, ďalej na bod 276. rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom tento konštatoval, že Rámcová zmluva je zmluva nepomenovaná, teda inomínatna v zmysle § 269 ods. 2 ObchZ, ako aj na bod 295. rozsudku, v ktorom odvolací súd neakceptoval názor žalovanej strany, v zmysle ktorého záväzok dodať drevnú hmotu vznikol až uzatvorením realizačných zmlúv. Odvolací súd zastal názor, že zmluvná pokuta bola dohodnutá len v Rámcovej zmluve a týka sa len plnenia zmluvných záväzkov z Rámcovej zmluvy. Podľa žalovaného je potrebné text článku 8 Rámcovej zmluvy vykladať tak, že pre uplatnenie

115.

zmluvnej sankcie musí byť splnená podmienka nedodania požadovaného a zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva. Žalovaný tvrdí, že oprávnenosť žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty závisí od vyriešenia právnej otázky, týkajúcej sa charakteru Rámcovej zmluvy, pokiaľ ide o práva, povinnosti a záväzky z nej vyplývajúce.

115. Žalovaný vyslovil, že v danom prípade je nesporné, že Rámcová zmluva je hlavný záväzok a dojednanie o zmluvnej pokute je záväzok akcesorický, teda vedľajší. Poukázaním na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2MOBdo/3/2009, uviedol, že samotná zmluvná pokuta je jedným zo zabezpečovacích záväzkov, ktorý predstavuje dohodnutú peňažnú sumu, ktorú je povinný zaplatiť dlžník veriteľovi v prípade, že nesplní svoju zmluvnú povinnosť, ku ktorej sa zaviazal, a to bez ohľadu na to, či porušením povinnosti vznikla veriteľovi škoda. Teda pre posúdenie toho, či došlo alebo nedošlo k splneniu zmluvnej povinnosti je rozhodujúce to, ako súd posúdi existenciu hlavného záväzku, v ktorom sú definované zmluvné povinnosti, nedodržanie ktorých je sankcionované zmluvnou pokutou. Žalovaný poukázal na ďalšie rozhodnutia NS SR, sp. zn. 1MOBdo/1/2010 a 3Obo/7/1998 (R 14/1999) a v podstate sa stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že Rámcová zmluva na dodávku drevnej hmoty je zmluva inomínatna v zmysle § 269 ods. 2 ObchZ, nesúhlasí však s právnym názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého z Rámcovej zmluvy vyplýva povinnosť dodať požadované množstvo drevnej hmoty s tým, že na tento záväzok je naviazaná i zmluvná pokuta. Pri takomto výklade by to podľa žalovaného znamenalo, že nie je potrebné uzatvárať realizačné zmluvy, nakoľko povinnosť dodať drevnú hmotu vyplýva priamo z Rámcovej zmluvy. Výklad odvolacieho súdu, v zmysle ktorého uzatvorením Rámcovej zmluvy vznikla povinnosť dodať drevnú hmotu, je podľa žalovaného v príkrom rozpore s obsahom a účelom zákona, majúci na mysli Obchodný aj Občiansky zákonník.

116. Dôvodiac rozhodnutím NS SR, sp. zn. 5Cdo/39/2003 a rozhodnutím NS ČR, sp. zn. 32Odo/626/2003, poukazujúc zároveň na čl. 6 Rámcovej zmluvy, žalovaný zastáva právny názor, v zmysle ktorého došlo k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy ako inomínatnej, avšak z nepomenovanej zmluvy nemôžu vzniknúť tie isté práva a povinnosti pre zmluvné strany ako zo zmluvy kúpnej. Až na základe kúpnej zmluvy vznikne povinnosť dodať požadovanú drevnú hmotu, pričom dojednanie ceny je podstatnou obsahovou náležitosťou vzniku kúpnej zmluvy. Rámcová zmluva obsahovala len dojednanie o tom, že cena drevnej hmoty bude stanovená dohodou zmluvných strán. Ak nedôjde k dohode o cene, nevznikne

ani dodávateľsko-odberateľský vzťah.

117. Žalovaný ďalej uviedol, že uzatvorením Rámcovej zmluvy došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, avšak so záväzkami, ktoré vyplývajú len z Rámcovej zmluvy samotnej. Zo zmluvy samotnej vyplýva, že dodávateľ sa zaväzuje každoročne počas platnosti a účinnosti tejto zmluvy dodať odberateľovi dohodnuté množstvá ihličnatej guľatiny a vlákničky podľa dohodnutej kvality, množstva a ceny. Tento záväzok dodávateľa teda vznikne až vtedy, keď sa zmluvné strany dohodnú na množstve, kvalite a cene predmetu plnenia. Predmetom plnenia je dodávka drevnej hmoty. Sankcionovať bolo možné podľa žalovaného len to, čo súvisí s postupom alebo povinnosťami zmluvných strán, ktoré vyplývajú z Rámcovej zmluvy pre uzatvorenie tej-ktorej realizačnej zmluvy, v konkrétnom prípade povinnosť určiť (navrhnuť) zo strany dodávateľa cenu, prípadne povinnosť uzatvoriť zmluvu. Zmluvná sankcia podľa žalovaného nie je dojednaná pre prípad neuzatvorenia realizačnej zmluvy, ani pre prípad neurčenia ceny zo strany dodávateľa. Zmluvná pokuta sa týka realizačných zmlúv, a to nedodania požadovaného a zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva. Požadované a zmluvne zabezpečené drevo sa týkalo len realizačných zmlúv, na základe ktorých vznikla povinnosť dodať drevnú hmotu. Na základe Rámcovej zmluvy povinnosť dodávať drevnú hmotu nevznikla a podľa žalovaného vzniknúť ani nemohla. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutia KS v Žiline, sp. zn. 22Cb/26/2003, NS ČR, sp. zn. 32Clo/24/2010, sp. zn. 33Odo/470/2001, sp. zn. 32Cdo/3488/2010, sp. zn. 29Cdo/26/2012 a 29Cdo/4463/2011. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Obdo/61/2016, v ktorom najvyšší súd odkázal na českú judikatúru, a teda podľa žalovaného v čase rozhodovania odvolacieho súdu vo februári 2018 existovala bohatá judikatúra k definícii Rámcovej zmluvy a jej záväznosti, ohľadne plnenia dodávok drevnej hmoty.

118. Žalovaný ďalej poukázal na výpoveď právneho predchodcu žalobcu Ing. A. na pojednávaní konanom dňa 13. 05. 2009, ktorý sa vyjadril k charakteru Rámcovej zmluvy. Uviedol, že z pohľadu § 266 ObchZ pre výklad prejavu vôle je potrebné zohľadniť i zmluvnú prax, ktorú zmluvné strany medzi sebou zaviedli a na ktorú poukázal aj súd prvej inštancie aj súd odvolací, ani jeden však nezdôvodnil, ako je možné na ten istý tovar uzatvárať dva typy zmlúv, pričom z oboch vyplýva povinnosť pre dodávateľa dodať drevnú hmotu. Akékoľvek povinnosti a záväzky týkajúce sa dodávky dohodnutého tovaru podľa objemu, kvality a ceny, sa mohli týkať len tovaru, ktorý bol zazmluvnený na základe štvrtročných realizačných zmlúv. Z Rámcovej zmluvy záväzok dodávať drevnú hmotu nikdy nevznikol a vzniknúť nemohol, preto takýto záväzok nie je možné sankcionovať. Takýto záväzok bolo možné sankcionovať až v prípade uzatvorenia realizačnej zmluvy, kde bol dohodnutý objem, kvalita a cena drevnej hmoty. Z tohto pohľadu je zmluvná pokuta dojednaná platne, netýka sa však Rámcovej zmluvy, ale zmluvy realizačnej.

119. Žalovaný v ďalšej časti dovolania vyslovil názor, že právna otázka charakteru Rámcovej zmluvy a jej posúdenia mala byť správne vyriešená odvolacím súdom tak, že Rámcová zmluva nezakladá záväzkový vzťah a pohľadávky a záväzky zmluvných strán z nej nevznikajú. Povinnosť žalovaného ako zmluvnej strany dodať tovar - drevnú hmotu, vznikla až vtedy, keď v zmysle § 409 ObchZ boli dojednané všetky podstatné obsahové náležitosti kúpnej zmluvy. Objem, sortiment a cena však boli dohodnuté až v štvrtročných realizačných zmluvách. Odvolací súd preto podľa názoru žalovaného nesprávne právne posúdil záväzky zmluvných strán z Rámcovej zmluvy, na základe čoho žalobe sčasti vyhovel, a to pokiaľ ide o vedľajšie dojednanie týkajúce sa zmluvnej pokuty.

120. Žalovaný ďalej dôvodí, že dojednanie o zmluvnej pokute nehovorí len o nedodaní požadovaného, ale hovorí aj o nedodaní zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva. Zmluvne zabezpečený záväzok, ktorý je možné sankcionovať zmluvnou pokutou, bol až záväzok vyplývajúci zo štvrtročnej realizačnej zmluvy, až vtedy vznikla povinnosť žalovaného dodať drevnú hmotu v dohodnutom objeme, sortimente a cene, zdôrazniac, že Rámcová zmluva nemôže

mať tie isté právne následky ako kúpna zmluva. V uvedenom podľa žalovaného spočíva základný právny omyl odvolacieho súdu, ktorý predstavuje zásadný odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a od bohatej judikatúry NS ČR, zdôrazniac, že všetky ním označené rozhodnutia sú verejne dostupné v publikácii JUDr. Krajča a v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 7/2017.

121. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu aktívnej legitímácie žalobcu žalovaný namietol tú skutočnosť, že žalobca nie je aktívne legitímovaný na vymáhanie časti pohľadávky, pokiaľ ide o istinu vo výške 11 622,32 eur a celé príslušenstvo k pôvodnej pohľadávke vo výške 177 622,32 eur. Uviedol, že žalobca postúpil túto časť pohľadávky ďalšou cesiou na HOTEL KRYM, s. r. o., pričom táto tretia osoba nikdy nebola sporovou stranou ani účastníkom konania a k postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy uzatvorenej dňa 19. 01. 2013. HOTEL KRYM, s. r. o. postúpenú pohľadávku vymohol, a to v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 63/2013. Pohľadávka v celkovej výške 161 461,51 eur bola vymožená v roku 2014 a exekúcia bola ukončená k 25. 06. 2014.

122. Žalovaný uviedol, že v súlade s § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. právna otázka aktívnej legitímácie žalobcu nebola v praxi dovolacieho súdu doposiaľ vyriešená. Uviedol ďalej, že odvolací súd sa s otázkou vymáhania pohľadávky žalobcu v mene HOTEL KRYM, s. r. o. vypořiadal tak, že žalobca v konaní v súlade s § 530 OZ zastupuje i HOTEL KRYM, s. r. o., pričom vychádzal zo žiadosti o vymáhanie postúpenej pohľadávky zo dňa 19. 01. 2013, ktorá bola predložená odvolaciemu súdu v podaní žalobcu zo dňa 25. 10. 2017. Poukázal na názor odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobca je i v časti postúpenej pohľadávky aktívne legitímovaný na vymáhanie postúpenej pohľadávky s poukazom na § 530 OZ a skutočnosť, že postúpená pohľadávka bola už v roku 2014 vymožená, neznamená jej zánik, ale žalobca je i naďalej aktívne legitímovaný vymáhať pohľadávku i pre HOTEL KRYM, s. r. o. vo svojom mene a na jeho účet v súlade s § 530 OZ.

123. Žalovaný poukázal na rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 29Cdo/1610/200 a NS SR, sp. zn. 4Obo/210/2001, týkajúce sa postúpenia pohľadávky podľa § 524 OZ, z ktorých vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávky dochádza k zmene veriteľa tak, že do pôvodného právneho vzťahu vstupuje namiesto pôvodného veriteľa nový veriteľ, pričom takéto závery súdnej praxe sa uplatňujú i v situácii, kedy sa postupuje iba časť pohľadávky. Žalovaný poukázal na to, že v predmetnej veci bola postúpená časť pohľadávky titulom zmluvnej pokuty na ďalšieho veriteľa, ide už o druhú cesiu a do všetkých oprávnení nového (zrejme mal na mysli „pôvodného“) veriteľa vstúpil nový veriteľ. Žalovaný zdôraznil, že § 530 OZ hovorí len o zastupovaní pri vymáhaní pohľadávky, pričom pri vymáhaní pohľadávky v rámci exekučného konania HOTEL KRYM, s. r. o. nikto nezastupoval a túto pohľadávku vymáhal sám, čo vyplýva z exekučného konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. EX 63/2013. Nový veriteľ postúpenú pohľadávku vymohol ešte v roku 2014 a v zmysle § 324 ObchZ záväzok dlžníka zanikol jeho splnením. Žalovaný vyslovil názor, že zastupovanie HOTEL-a KRYM, s. r. o. žalobcom na základe § 530 OZ zaniklo splnením dlhu, teda vymožením pohľadávky.

124. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutia NS SR, sp. zn. 5MCdo/17/2009 a NS ČR, sp. zn. 28Cdo/3113/2007 a 28Cdo/2242/2010, v ktorých je riešená otázka odpadnutia právneho dôvodu zrušením právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (otázka bezdôvodného obohatenia), ani v jednom z nich však nie je riešená otázka, či po zrušení právneho dôvodu, a to zrušením predchádzajúceho rozhodnutia súdu, v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku, je možné akceptovať nepriame zastupovanie v zmysle § 530 OZ, i keď pohľadávka už bola vymožená v rámci exekučného konania. Rozhodnutie, ktoré by túto právnu otázku riešilo, žalovaný nepozná. Žalovaný vyslovil názor, že táto právna otázka mala byť riešená tak, že po zrušení rozhodnutia súdu, ktoré zakladalo právny titul na vymoženie pohľadávky v prípade, ak už pohľadávka bola vymožená a došlo k jej zániku,

nie je možné, aby v takomto konaní bol nepriamo zastúpený tretí subjekt, ktorý je v postavení postupníka, postupcom v zmysle § 530 OZ. V danom prípade, ak došlo k zániku pohľadávky, nemôže namiesto postupníka vystupovať postupca v zmysle § 530 OZ, nakoľko toto ustanovenie sa týka vymáhania pohľadávky. Toto ustanovenie nie je možné vykladať extenzívne tak, že sa týka i nepriameho zastúpenia po tom, ako bola pohľadávka vymožená.

Na základe uvedeného výkladu má žalovaný za to, že v konkrétnom prípade žalobca nebol aktívne legitimovaný na uplatnenie celého nároku tak, ako o ňom rozhodol odvolací súd.

125. K dovolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

126. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

127. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

128. V danom prípade bolo konanie o žalobe žalobcu o zaplatenie 177 622,31 eur (pôvodne 5 351 050,- Sk) s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty za porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným, spočívajúce v nedodaní ihličnatého dreva v roku 2004 v objeme dohodnutom v Rámcovej zmluve zo dňa 09. 01. 2003 žalobcovi, začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba zo dňa 11. 12. 2007, doručená prvoinštančnému súdu dňa 14. 12. 2007, na č. 1 1

až 5 spisu). Rozsudok prvoinštančného súdu, č. k. 16Cb/36/2008-523 o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú zmluvnú pokutu aj s príslušenstvom, bol vydaný dňa 04. 06. 2012, a teda ešte za účinnosti O. s. p. Na odvolanie žalovaného rozhodol odvolací súd rozsudkom po 1. júli 2016 (15. 02. 2018), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie žalovaného bolo podané tiež podľa C. s. p.. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania,

ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

129. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

130. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalovaným.

131. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

132. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm.

b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

133. Pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

134. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1

C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

135. Pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma odvolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

136. V danom prípade žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie Rámcovej zmluvy o dodávkach ihličnatého dreva, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu ako odberateľom a žalovaným ako dodávateľom, ktoré malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, poukazujúc na v dovolaní konkretizované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho i odvolacieho súdu, Najvyššieho súdu ČR a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). V ďalšom obsahu dovolania žalovaný tvrdil nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci, ktoré malo závisieť od vyriešenia právnej otázky (ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

137. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR, sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. 02. 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné alebo nesprávne zistenie skutkového stavu.

138. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí ísť o otázku právnu (teda nie o skutkovú otázku). Otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného

zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení - k tomu aj 3Cdo/158/2017). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

139. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustáľilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím (riešením tejto právnej otázky) od takéhoto ustáleného riešenia odklonil.

140. Dovolací súd z obsahu dovolania zistil, že žalovaný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vymedzil tou skutočnosťou, že odvolací súd sa podľa jeho názoru odchyľil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia záväzkov zmluvných strán vyplývajúcich z Rámcovej zmluvy, keď vyslovil, že záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu žalovaným bol dohodnutý v Rámcovej zmluve medzi zmluvnými stranami platne a právo na jej uplatňovanie nie je podmienené uzatvorením kúpnej ani inej zmluvy a nie je viazané ani na sortiment, ale len na nedodané a žalobcom požadované množstvo drevnjej hmoty. Takýto výklad odvolacieho súdu je podľa názoru dovolateľa v príkrom rozpore s obsahom a účelom zákona, pretože podľa neho Rámcová zmluva záväzkovo-právny vzťah nezakladá, a teda z nej záväzky zmluvných strán nevznikajú, tieto, vrátane povinnosti žalovaného dodávať žalobcovi drevnú hmotu, vznikli až na základe realizačných zmlúv a aj zmluvná pokuta sa týka nie Rámcovej zmluvy, ale realizačných zmlúv, a to nedodania požadovaného a zmluvne zabezpečeného dohodnutého dreva. Iný výklad by znamenal, že realizačné zmluvy nie je potrebné uzatvárať. Dovolateľ poukázal na rozhodnutia NS SR, sp. zn. 2MOBdo/3/2009, 1MOBdo/1/2010, 3Obo/7/1998, 3Obdo/61/2016, 5Cdo/39/2003, rozhodnutia NS ČR, sp. zn. 32Odo/626/2003, 32Clo/24/2010 a mnohé ďalšie a rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 22Cb/26/2003.

141. Vo vzťahu k rozhodnutiam Najvyššieho súdu ČR a Krajského súdu v Žiline, na ktoré dovolateľ v dovolaní v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. poukázal, dovolací súd pripomína, že tieto nespádajú pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo dňa 06. 03. 2017, v ktorom dovolací súd uviedol, že „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu (mysliac tým dovolací súd - pozn. dovolacieho súdu) je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S poukazom na uvedené, argumentácia inými rozhodnutiami než rozhodnutiami najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C.s.p. Rovnaký záver platí pre časť dovolania, v ktorej žalovaný namietol odklon od právnych záverov vyslovených v rozhodnutí najvyššieho súdu, sp. zn. 3Obo/7/1998, ktoré vydal najvyšší súd ako súd odvolací.

142. Vo vzťahu k rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MOBdo/3/2009, 1MOBdo/1/2010 a 5Cdo/39/2003, na ktoré poukázal dovolateľ, dovolací súd uvádza, že predmetnými rozhodnutiami síce boli zrušené rozsudky krajských súdov (v konkrétnych rozhodovaných veciach), z ich odôvodnenia však vyplýva práve skutočnosť, na ktorej založil svoje rozhodnutie aj odvolací súd v tu posudzovanej veci, a to, že aj nepomenovaná (inominátna) zmluva je rovnako záväzná ako zmluva pomenovaná a dohodou o zmluvnej pokute ako zabezpečovacím prostriedkom možno zaistiť splnenie zmluvnej povinnosti vyplývajúcej z akejkoľvek zmluvy, a teda aj zmluvy nepomenovanej.

143. So záverom odvolacieho súdu, že medzi zmluvnými stranami došlo k uzatvoreniu Rámcovej zmluvy ako inomínatnej, sa v podstate stotožnil aj dovolateľ, namielol však, že z tejto zmluvy nemôže vyplývať záväzok žalovaného dodať žalobcovi požadované množstvo drevnej hmoty, a teda že takýto záväzok nie je možné sankcionovať; sankcionovať takýto záväzok je možné podľa jeho názoru až v prípade uzatvorenia realizačnej zmluvy. Otázkou, či zmluvná pokuta môže byť naviazaná na Rámcovú zmluvu alebo nie, však najvyšší súd v označených rozhodnutiach neriešil, preto ani nemôže ísť o odklon odvolacieho súdu v prejednávanej veci od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

144. Samotné spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto časti, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Dovolateľ ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, nevymedzil. Vyššie označené rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2MOBdo/3/2009, 1MOBdo/1/2010 a 5Cdo/39/2003 sú pre vymedzenie odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nenáležité, pretože otázku, či zmluvná pokuta môže alebo nemôže vyplývať priamo z rámcovej zmluvy, neriešia. Pokiaľ ide o ďalšie, dovolateľom označené rozhodnutie dovolacieho súdu, sp. zn. 3OBdo/61/2016, dovolateľ jeho význam

vo vzťahu k odklonu vzhladá v jeho odkaze na judikatúru českého najvyššieho súdu, čo však kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tiež nezodpovedá. Ďalšie konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neoznačil. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

145. Dovolateľ v dovolaní dôvodí prípustnosťou dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

146. V prípadoch, kedy dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň z obsahu dovolania musí jednoznačne vyplývať právna otázka, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu najvyšším súdom.

147. Z obsahu dovolania je dovolaciemu súdu zrejmé, že dovolateľ právnu otázku, potrebou vyriešenia ktorej dôvodí, vzhladá v posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie celého svojho nároku tak, ako o ňom rozhodol odvolací súd, a teda, či žalobca je aktívne vecne legitímovaný vymáhať pohľadávku postúpenú na HOTEL KRYM, s. r. o. vo svojom mene a na jeho účet podľa § 530 OZ. Poukazujúc na rozhodnutia NS SR, sp. zn. 5MCdo/17/2009 a NS ČR, sp. zn. 28Cdo/3113/2007 a 28 Cdo/2242/2010 tvrdí, že ani v jednom z nich nie je riešená otázka, či v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku je možné akceptovať nepriame zastupovanie v zmysle § 530 OZ, keď pohľadávka už bola vymožená v rámci exekučného konania. Žalovaný vyslovil názor, že ustanovenie § 530 OZ nie je možné vykladať extenzívne tak, že sa týka i nepriameho zastúpenia po tom, ako bola pohľadávka vymožená, preto, ak

došlo k zániku pohľadávky, nemôže v zmysle § 530 OZ namiesto postupníka (HOTEL KRYM, s. r. o.) vystupovať v konaní postupca (žalobca) v zmysle § 530 OZ.

148. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, ohľadom ktorej samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru,

ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí).

Z hľadiska posudzovania prípustnosti je nevyhnutné vychádzať zo stavu, ktorý bol v čase podania dovolania stranou sporu, t. j. či ku dňu podania dovolania určitá právna otázka bola, resp. nebola vyriešená v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu o dovolateľom nastolenej právnej otázke po podaní dovolania v inom obdobnom spore nemá vplyv na jeho prípustnosť. Dôvodom dovolania môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu,

ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382 - 1383).

149. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1

písm. b/ C. s. p. je jej zásadný právny význam. Otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre konkrétnu prejednávajúcu právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010,

7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je daný zámerom prispieť k vyriešeniu právnej (nie skutkovej) otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

150. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba subjektívne cíti byť účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, rozhodujúce je, či účastníkom hmotnoprávneho vzťahu objektívne je.

Vecnú legitímáciu strán sporu súd skúma v každej veci z úradnej povinnosti. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Nedostatok aktívnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), v skutočnosti nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, nie je. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania.

151. Otázku vecnej legitímácie musí súd skúmať z úradnej povinnosti v každej jednej veci, a to aj v prípade, ak ju žiadny z účastníkov konania (strán sporu) nenamieta, preto v okolnostiach daného prípadu dovolateľ nemôže túto otázku považovať za relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

152. Vzhľadom na uvedené dovolací súd otázku nastolenú dovolateľom (žalovaným) neposúdil ako otázku zásadného právneho významu. Právne postavenie žalobcu z hľadiska jeho aktívnej vecnej legitímácie v prejednávanej veci odvolací súd skúmal s poukazom na ust. § 530 OZ, vychádzajúc zo skutočnosti, že Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 19. 01. 2013 (č. l. 1146 - 1148) žalobca (JURKO 3, s. r. o.) ako postupca postúpil pohľadávku špecifikovanú v bode 2.2. označenej zmluvy na postupníka HOTEL KRYM, s. r. o., ktorý žiadosťou o vymáhanie postúpenej pohľadávky zo dňa 19. 01. 2013 (č. l. 1149) požiadal postupcu, aby postúpenú pohľadávku vymáhal vo svojom mene a na účet postupníka. Odvolací súd záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v spore riadne odôvodnil, čím jeho rozhodnutie (aj) v tejto časti spĺňa atribúty súdneho rozhodnutia vyžadované ust. § 220 ods. 2 C. s. p., ktorá norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 C. s. p.).

153. S poukazom na vyššie uvedené, keďže dovolací dôvod ani v tejto časti dovolania nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

154. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

155. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.